

தூஷித்தெவனுக்கும் மிரால்கித்தமிழல்லென்று க்மிருதிசீர்த்தர்
கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட பாதகங்கள் கூடத்
தனுக்கோடிஸ்நானத்தினால் பரிசுததராகிறார்கள். சிவஜெலதர்களை
இவ்விதமாகத் தனுக்கோடி வைபவத்தையுங்கூடும் சொல்லி
விட்டேன். இந்த வைபவத்தைக் கேட்டுவெவனுக்குச் சகலபுபங்க
ளும் நீங்கிவிடுகின்றன.

முப்பத்தாருலது அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

முப்பத்தேழாவது கரீரகுண்டத்தின் சொருபம் கூறிய அத்தியாயம்.

கேளுங்கள் முனீசுவரர்களே! சக்ரீரீர்த்தம் முதலாக இரு
பத்துராது தீர்த்தங்கரோயும் உங்களுக்குச் சொல்லிவிட்டேன்!
இன்னம் எந்த அற்புதமான விஷயங்களை நீங்கள் கேட்க விரும்பு
கிறீர்கள்? என்று கேட்க, “ஐயா! கரீரகுண்டத்துக்கு கரீபூத்தில்
சக்ரீரீர்த்தமிருக்கிறதாய்ச் சொன்னீர்களே, கரீரகுண்டம் எங்
கேயிருக்கிறது? அது எப்படிப்பட்டது. அதனுடைய வைப
வமென்ன? இவைகளை எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும்” என்று
கேட்கக் கூடச் சொல்லுகிறார்.

மஹாபண்ணியமான தேவீபட்டணத்துக்கு மேல் திசையில்
கொஞ்சதூரத்தில் புல்லகிராமமென்றொரு இடமிருக்கிறது. இங்
கிடத்திலே தான் பூநிராமர் சேதுகட்ட ஆரம்பித்தார். அந்தப்
புல்லகிராமம் ஒரு புண்ணிய சேஷத்திரம் அதிலே தான் பாபகாசன
மான கரீரகுண்டமிருக்கிறது. அதைத்தியானம் பண்ணினாலும்
கண்டாலும், தொடரலும் வாயாலே அதன்பேரை உச்சரித்தா
லும் மோட்சத்தைத் தரத்தக்கது. அதற்கு கரீரகுண்டமென்ற
பெயர்வந்த கரீரணத்தை உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன், சரஸ்வ
தாமய்யக் கேளுங்கள்.

பூர்வத்தில் நடவெணமுத்திரக் கரையில் புண்ணியமான
புல்லகிராமத்திலேதோத்தமான சருமங்களைச் செய்துகொண்ட

முத்த முத்தலர் என்றி ஒரு முனிவர் நாராயணனைக் குறித்து ஒரு
 பாசம்பண்ணினார். ஸ்ரீமநாராயணரும் அங்குண்டிய யர்க்குத்துக்கு
 ம்பிழந்து பிரசன்னராய் பக்குபூமியில் வந்து நின்றார். அங்கே
 சொருபராயும், பிரசம்பரதாரியாயும், கௌகதுபாலங்கிருதரர்
 யும், சந்த சக்கிர கதாபத்மதாரியாயுவிருக்கிற ஸ்ரீமநாராயணர்
 இலட்சுமிதேவியோடு, கருடாருடராய்வரக்கண்டமுத்தலர் ஆனந்த
 பரவசயிடந்து, புனகாங்குதராய்க், காதுக்கெரிய சொல்லுக்
 களாலே துதிக்கிறார். சுவாமி! இகந்தைச்சிருஷ்டத்து, பரிபாஸித்
 து, சங்கரிக்ஷித் ஸ்ரீமநாராயணனாகிய உமக்கு நமஸ்காரம். மச்
 சம், கூர்மம், வராகம், நாரசிம்மம், வாமனம், பரசுராமன், தசாத
 ராமன், பலபதிரராமன், கிருஷ்ணன், கந்தி, என்ற தசாவதாரங்
 களை எடுத்த சந்திராகந்த சொருபியாகிய உமக்கு நமஸ்காரம்.
 கருணைக்கடவாகிய நாராயணமுத்ததியே! வெட்சம் நற்கணுபும்,
 தினனும், குருரனும், கோன்சொத்துறவனும், டாம்மிகனும்
 பிறனுடைய பொருள், கந்தி பூமி யிவைகளிலுரைசெய்து உரு
 யும், அருகைய நிறைந்தவனும் இருக்கிற என்னைத் துடிக்கெய்து
 காப்பாற்றி யருளவேண்டும். என்று ஸ்தோத்திரம் பண்ணின
 முத்தலரைப் பார்த்து, மேககஜனைப்போன்ற தொனியோடு “ஐயா,
 முத்தலரே! நீர்செய்த ஸ்தோத்திரங்களாலும், பாசந்தாலும் நான்
 சந்தோஷமடைந்தேன். நீர் கொடுக்கிற அகிதை நேரிலே வாங்கி
 ப்புகிக்கும்படி யாக யாகசாலையில் வந்திருக்கிறேன். என்று சொல்ல,
 முத்தலரும் சந்தோஷப்பட்டு, “ஐயா, நானும் என்மனைகி புத்திரர்க
 ளும் கிருதார்த்தர்களாய் விட்டோம். என்னுடைய இன்மம், தபசு,
 னம்சம், ஆச்சிரமம் எல்லாம் இன்றைக்குத்தான் ஸபலமாயின.
 யோகிசுவர்கள் யோகாப்பியாசம்பண்ணித் தங்களுடைய ஹ்ருதய
 மலைத்தை தேடிக்கொண்டிருக்கிற சுவாமி! நான்கள் காட்சாத்
 தாக என்னுடைய பக்குபூமிக்கு வந்துவிட்டபடியால் என் யாகம்
 ஸபலமாய்விட்டது.” என்று சொல்லி, ஆசனங்கொடுத்துச் சந்தன
 பூப்பங்களால் பூசித்து, அக்கியங்கொடுத்து, மனமழிச்சியோடு
 புரோடாச மென்ற அகிதையுங்கொடுத்தார். அப்பொழுது
 ஸேகபாலனரான நாராயணர் முத்தலர் கொடுத்த அகிதைத்
 தத்து கங்காபெடுத்துப் புகி, அக்கினிமுதலான தேவர்களும்,
 ரிந்துகிக்குகளும், எஜமானனும், அங்கிருந்த பிராமணர்களும்,
 கைசரமான உலகமும் திருப்பதியடைந்தார்கள். பிறகு நாராயணர்
 முத்தல முனிவைப்பார்த்து, “ஐயா! நல்ல அனுஷ்டானமுடையவ

ரே! உமக்கு வேண்டுமென்றே வரத்தைக் கொடுத்தோனாம் என்று சொல்ல, முத்துவர், “பகவானே! என் பாகவாஸத்து நீர் பத்தியட்சமாக வந்து அகிர்ப்பாகத்தை வாங்கிக்கொண்டபடியால் நான் கெடுதார்த்தனாய் விட்டேன் எனக்கு வேற்றென்ன வேண்டியிருக்கிறது? ஆனாலும் உய்யிடத்தில் கபடமில்லாத தீயமான பக்தியிருக்கவேண்டும். பாதவா! காலை மாலைகளாகிய இரண்டு வேளைகளிலும் பகவின் பாலைக்கொண்டு உனது சொருபமான அக்கினியில் ஹோமம்பண்ண விருமபுகிறேன். இந்த இரண்டாவது வரத்தை யெனக்குக் கொடுத்தருள வேண்டும். கருதியிற் சொல்லுதே பயஹோமத்துக்கு வேண்டியபால் கொடுக்கும்படியான பசுக்கள் எனக்குக் கிடைப்பாது.” என்று சொன்னதைக்கேட்ட ஸ்ரீமந்நாராயணர் சிரிப்புவாய் விசுவநாதராவைக்கூப்பிட்டு, ஸ்பரிக முதலிய கல்லுகளைக்கொண்டு ஒரு குளத்தைகட்டுவித்து, அதைச் சுற்றிலும் பிரகாராதிகளால் அலங்கரித்துக், காமதேனுவை யழைத்து, “என் பக்தனாகிய இவன் எனக்குத் திருப்தி செய்யும்படி பாலால் ஹோமஞ்செய்ய விருமபுகிறான். ஆனகபீரல் நான் சாதேகாஷப்படுமபடி நீ காலைவேளை யிலும் சாயங்காலத்திலும் இவ்விடத்தில் வந்து, உன்மடியிலிருந்துண்டாவிற பாலால் இந்தச்சரசை நிரப்பிவிடு. இவன் இரண்டு வேளைகளிலும் ஹோமஞ்செய்யட்டும்.” என்று ஆக்ஞாபித்து, முத்கலைப்பார்த்தீ, முனிவரே! நீர் இரதக் குளத்திலுண்டாவிற பாலைக்கொண்டு தினந்தோறும் இரண்டு வேளைகளிலும் ஹோமம்பண்ணும்; நான் திருப்தியடைவேன். அதனாலுமக்குச்சர்வசித்திகளும் உண்டாகும் இந்தச்சரசுக்கு கஹீரசரசு என்று பெர்வரும். இந்தச் சரசில் ஸநானம்பண்ணினவர்களுடைய பஞ்சமஹாபாதகங்களும் மற்றுமுள்ள பாதகங்களும் உடனே பஞ்சாயப்பறாதுபோய், நீரும் தேகாதத்தில் ஸமஸ்த பந்தங்களு மொழிந்து என்னை வந்தடைவீர்.” என்று சொல்லி முத்கலைவரக் கட்டிக்கொண்டு, அவரால் நமஸ்காரம்பண்ணப்பட்டு அந்தர்த்தானமடைந்து விட்டார். முத்கலரும் அநேகமாயிரம் வருஷம் காமதேனுவின பாலால் அக்கினியில் ஹோமம்பண்ணிக்கொண்டு வந்து கடைசிபாக முத்தியைக் கொடுத்தும்படியான புல்லிக்கொழுத்தியேயே, ருரத்தை விட்டு விஷ்ணுஸாயுஜ்ய மடைந்தார்.

கேளுங்கள் முனிவர்களே! இந்தத்தீர்த்தத்துக்கு கஹீரகுண்டமென்று பெர்வந்த காரணத்தால் சொல்லிவிட்டேன். இதற்குத்

தும்மசேடு ஸ்நானம்பண்ணுகிறவர்கள் சமஸ்தமான பந்தங்களும் நீக்கி புண்ணிய ஸேவகளை முக்தர்களாகிறார்கள். க்ஷீரகுண்டத்தைக்கண்ணால் பார்ப்பவர்களுக்கு யாகம்தவதம், தீர்த்தபாத்திரம், ஐயம், விரதம், முதலியவை என்னத்துக்கு? க்ஷீரகுண்டத்திலிருந்து விகிதமாகாற்ற எவன் பேரிடங்குகிறதோ அவன் பிரம ஸேவகம்போய்ச் சேர்ந்து அங்கிருந்தபடியே முக்தியடைகிறான். க்ஷீரகுண்டத்தில் ஸ்நானம்பண்ணுகிறவர்கள் சூரியனையும் அவட்சியம்பண்ணி, அக்கினிபோல ஜ்வலித்துக்கொண்டு சூரியனுடைய சிரசின்மேலே வீற்றிருப்பார்கள். க்ஷீரகுண்டத்தில் ஸ்நானம்பண்ணினவர்களுக்கு வைதரணியதி குயிரீந்துபோகிறது. அவன் கரகம் கணியடைகிறதில்லை. காமதேனுவுடனே கூடியிருக்கிற க்ஷீரகுண்டமிருக்கும்பொழுது வேறுதீர்த்தங்களில் ஸ்நானம்பண்ணும்படி அகிலேவன் பசுவின்பாலில் கையிலே வைத்துக்கொண்டு எருக்கம்போலுக்கு அகிலேறுப்போயிருக்கிறது. இதில் ஸ்நானம்பண்ணினவர்களுக்குக் கிடையாத்து எது? முக்திகடக்கைகலிவிடுக்கிறது. இந்த விஷயத்தில் கைதூக்கிச் சத்தியம்பண்ணுகிறதே இந்த ஸோகப்பிரசித்தமாயும் புண்ணியமாயுமிருக்கிற இந்த க்ஷீரகுண்டத்தில் காசியப் பத்தினியாகிய கந்திருவன்பவன் தன் பந்ததாவினுடைய வாக்கியப்படி கியமத்தோடு ஸ்நானம்பண்ணி, வஞ்சகியாலே தன்சக்களத்தியை ஜயித்த பாபத்தினின்றும் விடுபட்டான். என்று ரூதமுனிவர் சொல்ல சொன்னகாதியர்கள், “ரூதமுனிந்திரே! கத்தரு என்பவன் யார்? அவன் யாருடைய பெண்? அவளுடைய பைத்தினி யார்? தன்னுடைய சக்களத்தியை அவன் ஏன் மோசஞ்செய்து ஜெயிக்கவேண்டும்? இவைகளை பெய்களுக்குச் சகித்தாரமாகச் சொல்லவேண்டும்,” என்று கேட்கச் சூதர் சொல்லுகிறார்.

முப்பத்தேழாவது அத்தியாயம்

முப்பத்தெட்டாவது

**கத்துரு ஸ்ரீரகுண்டத்தில் ஸ்தானம்
பண்ணி மோசம்பண்ணின பரபம்நீங்கின**

அந்நியாயம்.

கேளுங்கள் சென்னகாதி முனிசுவரர்களே! இருதயுகத்தில் பிரஜாபதிக்கு விவகாரம், கத்துரு என்ற இரண்டு குமாபாத்தினிருந்தார்கள். அவ்விருண்டுபேரையும் காசியபமுனிவர் விவாகஞ் செய்துசொண்டார். கத்துரு அந்தன், லாகாசி முதலிய அநேகமான விஷமுள்ள நாகங்களைப்பெற்றான். ஒருநாள் இந்த இரண்டு சகோதரிகளும், உக்ஷைச்சிரலும் என்ற தேவேந்திரனுடைய வெள்ளைக்குதிரைவரக்கண்டு, கத்துரு கிண்தையைப் பார்த்து, “சகோதரி! இந்தக் குதிரையின் வாங்குவெறுப்பா? உறுப்பா? உனக்கென்ன தோன்றுகிறது?” என்று கேட்க, கிண்தை “இதனுடையவால் வெறுப்பாகத் தான் எனக்குத்தோன்றுகிறது. உனக்குப்படி தோன்றுகிறது. சொல்” என்று கேட்டாள். கத்துரு “அதன் வால் கறுப்பென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது” என்று தன் அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டான். பிறகு இருவரும் தோற்றவர்கள் ஐயித்தவர்களுக்கு அடிமையாகித்தென்றபந்தயம் போட்டுக்கொண்டார்கள். பின்பு கத்துரு தன் புத்திரர்களாகிய வாசகிமுதலானவர்களைப்பழந்து, குமாபாத்தினே! என்னுடைய இஷ்டம் நிறைவேறுப்படியும், நான் கிண்தைக்கு அடிமையாகாதபடியும் நீங்கள் அந்தக் குதிரையின் வாலை மறைத்துக்கொள்ளவேண்டியது. என்று சொல்ல, அந்நாள் வர்கள் அவன் பேச்சை அங்கொரம் பண்ணாமையினால், கத்துரு உக்கிரமான கோபங்கொண்டு, நீங்கள் எல்லோரும் ஜனமேஜயனுடைய சர்ப்பபாகத்திலே சாகக்கடவீர்கள் என்று கபித்தரன், உடனே கார்த்திகோடகன் என்கிற நாகம் அதிகப் புயங்கொண்டு, அவன் காவில் விழ்ந்து “அம்மா, நீ பரப்பபாதே. நான் உச்சைச்சிரவத்தினுடைய வாலை மைபேலக் கறுப்பாகச் செய்துவிடுகிறேன். என்று கெஞ்சிச்சொல்லி, தன்னுடைய உடனாலே பந்தக் குதிரையின்வாலை மறைத்து மைபேலக்கறுப்பாக்கி விட்டான். பிறகு இரண்டுசகோதரிகளும் குதிரையைப்பார்க்க அதிவேகமாக

ப்புறப்பட்டோ, சந்திரன், சங்கு, மானிக்கார், முத்து, ஐராவதம் இவைகளுக்குப் பிறப்பிடமாயும், புகார்த்தத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயணருக்கு யோகசித்திரை செய்ந்தே சயனமாயுமிருக்கிற திருப்பாற்கடலைக் கடந்து, தேவேந்திரனுடைய வாகனமாகிற உச்சைச்சிரவமென்றே குதிரையைக்கண்டார்கள். அதன் வால் கறுப்பாக இருக்கிறதை விழுகை கண்டு, அதிக விசுவன்கொண்டு, நான்கள் செய்து கொண்ட பிரதிக்ஞையின்படி சுதனருவுக்கு அடிமையானான். இப்படியிருக்கையில் மலைபோன்ற சரீரத்தையுடைய கருடனானவன் முட்டையை யுடைத்துக்கொண்டு தேவர்கள் புகழவும், அவனுடைய பெரிய சரீரத்தைக்கண்டு மூன்று லோகங்களும் நடுங்கவும், அக்கினியைப்போல உயரக்கிடம்பி, தன்னுடைய சரீரத்தைக்கண்டவர்கள் பயப்படுவார்களென்று நினைத்து, சரீரத்தைச்சுருக்கி அருகணித்தன் தோலின்மேல் எறிதிக்கொண்டு தாயாரைய விசுவையிடம் வந்து சேர்ந்தான். அப்பொழுது கத்துருவானவன் தனக்குப் பயந்து அடங்கியிருக்கிற விதுவதையைப் பார்த்து, அம் சேம! நான் தேவலோகம் போகவேண்டும், என்னை நீ தூக்கிக்கொள் : என் புத்திரர்களை கருடன் தூக்கிப்போய்விட்டான். என் குழை, விவகை கருடனைப்பார்த்து, அப்பா! நானித்த சுதனருவை தனக்கென்கொள்ளுகிறேன்; 5 அவனுடைய குமாரர்களையெல்லாம் புகழேத்துக்கொண்டு" என்று சொல்லித் தான் கத்துருவைத் தூக்கிக்கொண்டான். கருடனும் தாய் சொல்படி பாய்புகழேத் தூக்கிக்கொண்டான். தூக்கிக்கொண்டு போகும்போது ரூர்பன் கிட்டப் போகப் போகப் பாய்புகளெல்லாம் ரூரியவெப்பம் பொறுக்கமாட்டாமல் கருண்டுபோகத், கத்துரு தன் புத்திரர்களுடைய வெப்பத்தைச் சாந்தப்படுத்தும்படி இந்திரனைப்பிரார்த்திக்க, அவன் மழை பொழியும்படி செய்து வெப்பத்தைத் தணித்தான். பிறகு தேவலோகம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். போனவுடனே ஈகங்களெல்லாம் கருடனைப்பார்த்து, "நான்கள் தீபர்த்தரம்போய்ப்பார்க்க அநிக விருப்பமுள்ளவர்களாக இருக்கிறோம். ஆகையால் பணியிடைக்காரி புத்திரானைய கருடா! எங்களை சுழைத்துக்குள் தூக்கிக்கொண்டுபோ." என்று சொன்னார்கள். அப்பொழுதுகருடன் தன் தாயாரைய விதுவதையைப் பார்த்து, "அம்மா! நானேனிக் தப்பாய்புகளைச் சுழக்கவேண்டும்? 6 என் கத்துருவைச்சுமக்கவேண்டும்? இந்த பாய்புகள் சோப்புத்திரை" என்று என்னைக்கூப்பிடவேண்டிய உதாரணமென்று இது. மலைமேலாம் அம்பரி எனக்கு

நீண்டமயர்ப்பச்சொல்செயுளவேண்டு” என்றாவினவ, விதுவைப்புக்
 “அப்பா, என்னுடைய கொடிய சகோதரிபாணவன் உன்னை அபடமா
 வச்செயித்தபடியால் கரணவளுக்கு அடிமைப்பாதிருக்கிறேன். நீயும்
 சேடிபுத்திரனுயிருக்கிறாய். ஆகையால் தான் கரணுமீள்ச் சுமக்கி
 தேன். நீயும் பாம்புகளைச் சுமக்க வேரிட்டது.” என்று ஆதியோட
 ந்தமாய் அவனுக்குச் சொல்லி முடிந்தான். அது கேட்ட கருடன்
 தன் மாதாவைப்பார்த்து “அம்மா! இந்த அடிமை நீக்குவதற்கு
 நான் என்ன செய்யவேண்டுமென்று கேட்க, விதுவை நீபாம்புகளை
 ப்பார்த்து, என் தாயின் அடிமைத்தனம் நீக்குவதற்கு கரணைக்
 குக்கு என்ன செய்யவேண்டுமென்று கேள்” என்று சொல்லக்
 கருடன் சர்ப்பங்களிடம்போய்க் கேட்க, அவர்கள், “நீ தேவலோக
 த்திலிருந்து கீரெம் அமிருதம் கொண்டுவருவாயெயானால் உன்
 தாயின் அடிமைத்தனம் நீங்கலிடும்.” என்று சொன்னார்கள். பிற
 கு கருடனும் தன் தாயிடம்வந்து அவளோடு வந்தி, “அண்ணியே, நான்
 அமிர்தம் கொண்டுவரப்போகிறேன். எனக்கு அன்னம்போடு.”
 என்று செட்டான். தாயார்தன் புத்திரனைப்பார்த்து, “அப்பா சமுத்
 திரமத்திலேயே வேட்களிருக்கிறார்கள். அவர்களைப்பிசித்துப்பிசி
 ர்த்துக்கொள்ளு. ஆனால் அவர்களுக்குள்ளே ஒரு பிராமணன் வேட
 ச்செய்யாடுகடி விடபுருஷனாக இருந்துகொண்டிருக்கிறான்; அவனை
 ப்பிசித்தால் அவனுடைய பிரமதேஜஸால் உன் தொண்டை எரிந்து
 போம். ஆகையால் அவனை விட்டுவிடு.” என்று சொல்லி “உன்னு
 டைய சிறகு முதலான அவலவங்களை மருந்து முதலான தேவர்கள்
 காப்பாற்றக்கூடவர்கள்!” என்று சேர்வதித்து அனுப்பினான். கருடன்
 வேட்களிருக்கிற இடம்போய் வாயைத்திறந்து தின்ன ஆரம்பித்த
 போது, வேட்கள் மலைக்குகையில் பட்டிகள் புகுவது போல அவ
 னுடையவா யிலே புகுந்தார்கள். பிராமணனுங்கூட வாயிற் புகுந்து
 தொண்டையில் சுடக்கண்ட கருடன், அந்தப் பிராமணனைக்கப்பி
 ட்டு, “நீ மஹாபாபியாயிருந்தாலும், நான் உன்னைக்கொல்லத்தகா
 தா. நீ வெளியிலேயேயுப்போ.” என்று சொல்ல அந்தப் பிராமணன்,
 “என் மனைவியாகிய வேட்சியும்கூட வரவேண்டும்.” என்று கேட்க
 அப்படியேயாகட்டுமென்று அவ்விருவரையும் கக்கவெளியில்விட
 அந்தப் பிராமணன் வேட்சியை யழைத்துக்கொண்டு தனக்கிஷ
 டமான இடம்போய்க் சேர்ந்தான். கருடன் கிராதகர்களைத்தின்று
 விட்டுத் தன் தகப்பனாகிய கரணியரிடம்போய்ச்சேர்ந்தான். காசிய
 யில் “அப்பா கருடா! எங்கே போனாய்?” என்று கேட்க, “ஐயா

என் தாயாருடைய அடிமைத்தன்மையை நீக்கும்பொருட்டு அமிர் தங்கொண்டவர்ப் போகிறேன், வருகிற வழியில் அனேககிராதகர் சினத்தின்றும் என் பிசி நீரகிலை. ஆறுத பசியானது அல்லும்பக ளும் என்னை வகுத்துவிறது. ஆனையால் இப்பசி நீவ்வி அமிர்தன் கொண்டுவுரும்படியான சக்தியுண்டாகும்படி ஒரு ஆகாரம் கொடு த்தருளவேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க, காகியபர் “அப்பா! பூர்வ த்தில் விபாவக சப்ரிதிகனென்கிற இரண்டு மூணியர்கள் தங்கள் தங்களுக்கும் கிடைக்கவேண்டிய பாசத்துக்காகக் சண்டைபோட்டுப் பகைமுற்றிப் கொபத்தாலொருவரை பொருவர் சசித்துக்கொ ண்டி, கப்பிரதிகன் ஆறுயோசனை உயரமும் பன்னிரண்டு யோச னை நெழுமுள்ள ஒரு யானையாகியும், விபாவக மூன்று யோஜனை உயரமும் பத்து யோஜனை விசாலமுமுள்ள ஆமையாகியும் இந்தச் சரசில் வயரம் நீங்காதவர்களாய் இன்னமும் சண்டை போட்டுக் கொண்டுப் பிரகுகுறர்கள், அகல்களிரண்டு பேரை மும் பட்சித்துப் பசியாற்றிக்கொண்டு அயிர்த்ததைக் கொண்டு வா.” என்று சொல்ல, கருடனும்படியே பிரமரங்கிட சரிதத் தையும், மிருத்த பல பராக்கிரமத்தையும் உடைய அத்தவானையை யும், ஆமைபயும் நகங்கலில் இடுக்கிக்கொண்டு, கிளம்பம என் னும் தீர்த்தக்களையில் வந்து இறங்கினவுடனே, அந்தக்களையில் ஒங்கெனந்த ஒரு பெரிப ஆலமமானது “அப்பா கருடா! தா றுயேச்சனை நெழுள்ள இந்த எங்கினையின்பேரேயே யுட்கார்த்து நீ கொண்டுவந்த ஆகாரத்தைப் பட்சித்துச் சுகமாகப்போ” என்று சொன்னதைக் கேட்ட மனோவைகமுள்ள பட்சிராஜனும், இந்தக் கிளையின் மெலுட்டவார்த்த வுடனே அது மனாக்கென்று முறித்தது. அதில் தலைதழாகத்தொங்கிக்கொண்டிருந்த அங்குஷ்டப்பிரமாண மும் ள வாலகில்லியர்கள் அறுபதினாயிரம் பேரையும்கண்டு, அவர் கள் கீழே விழுந்துவிடுவார்களென்கிற பயத்தினால் அந்தக்கிளையை யும், ஆமைபானையையும் தூக்கிக்கொண்டு ஆகாசமார்க்கமாகவந்த தன் புத்திரனைக் காகியபர் கண்டு “அப்பா! நிஜனமான ஒரு மலை யின்மேலே இந்தக்கிளையை விறக்கவிடு” என்று சொல்ல, அது கேட்ட கருடனும் அப்படியெவிரஜனமான ஒரு மலையிவிறக்கவிட்டு, ஆமைபயும், வானையையும் பட்சித்துக்கொண்டிருந்தான். அந்த ச்சமயத்தில் தேவலோகத்தில் ஒரு அபசகுனங்கண்டது. அது உண்ட இத்திரன் தன் குருவாகிய பிரகல்பதிபிடத்தில் “இந்த அபசகுனத்துக்குக் காரண மென்ன” என்று அடிக்கடி கேட்ட

பிரச்சிபதியும்" ஏ இந்திரா! பூர்வம் காகையப் யாதம்பண்ண ஆர்ம்
 பித்து நிஷிக்ஷையும், தேவர்களுையும், பட்ச கந்தருவ கின்னர கிம்பு
 ருடர்களையும், பஞ்சுவஸ்துக்களைக் கொண்டுவரும்படி பனுப்பின
 போது பஞ்சுசாமான்களை பெடுத்துக்கொண்டு வந்த வாலகில்லியர்
 கன் மாட்டுக்குளம்படி நீரில் முழுவிப்போக, நீர் அதுகண்டு சீர்த்
 ததனாண்டான கோபந்தால் 'காகையபருக்குப் பிறக்கப்போகிற
 இந்தப்பிள்ளை இந்திரனுக்குப் பயத்தைக்கொடுக்கிற சத்துருவாக
 இருக்கக்கடவது' என்று யாகாக்கினியில் ஹோமம்பண்ண, அந்த
 மந்திரபலத்தால் காகையபருக்குற்பத்தியான கருடன் அமிர்தத்தை
 பபதரித்துக்கொண்டு போவதற்காக வந்து கொண்டிருக்கிறான்.
 அத்தனையுதான் தர்ச்சருன முண்டாயிருக்கிறது என்று சொல்ல,
 அதனிடம் இந்திரன் அக்கினிமுதலான தேவர்களையழந்து 'கரு
 டன் அமிர்தத்தைக்கொண்டு போகாதபடி கடுத்துக்கொள்ளுங்
 கன்' என்று ஆக்ஞாபூஷம் பண்ண, அப்படியே தேவர்களெல்லாரும்
 ஆயுதபாணிகளாகிக் தாத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது
 கருடனும் அங்கே வந்துவிட்டான். மஹாபலவானான கருடனைக்
 கண்டு பயந்தார்கள். தேவர்களுக்கும் கருடனுக்கும் பலமான யுத்
 தமுண்டாகக் கருடன் அமிர்தத்தைக் காத்துக்கொண்டிருந்த
 பேளமனன் என்பவனைத் தன் மூக்கினால் கடித்துத் துண்டித்துப்
 போட்டான். அதுகண்ட தேவர்கள் கோபங்கொண்டு நானாவித
 சஸ்திரங்களால் அடித்துத் தொந்தரவு செய்யக் கருடன் கோபங்
 கொண்டு அக்கினி முதலான தேவர்களைக் கெடுக்கத் தூரத்திலொ
 துக்குத் தய்விவிட்டான். தேவர்கள் பின்னும் கோபித்து நாராசம்
 பிண்டி பால முதலான பல ஆயுதங்களைக் கருடன்மேலெறிய,
 அவன் தன் கெடுக்கால் புழுதியை வாரியிறைத்துத் தேவர்கள் கண்
 களை மறைத்துவிட்டான். தேவர்கள் காற்றினாலே தூளியை யடக்
 கிவிட்டார்கள். இப்படிச்சிறிதுநேரம் யுத்தஞ்செய்த பின் கருடன்
 வசக்கன், குத்திரர், ஆதித்தியர், மருத்து, மற்றுமுள்ள தேவர்களை
 யும் மூக்காலும் இறகுளோதும் அடித்துவருத்தித் தூரத்திலிட,
 அக்கினி மாந்திரம் எதிரில் வந்து ஜ்வலித்துக்கொண்டு விட, கரு
 டன் நதியிலிருக்கிற நீரை பெல்லாம் குடித்து மழையைப்போல
 ஜலத்தை வருஷித்து அக்கினியை அவித்துவிட்டான். பின்பு
 அமிர்தத்துக்குச் சமீபத்தில் சுழன்றுகொண்டிருக்கிற கர்ணம
 யான முனைகளோடுங்கூடிய சக்ரோயுதத்தின் ஆரையின் வழியாக
 சச்சீரத்தைச் கருக்கிக்கொண்டு உன்னைப் புகுந்து, சன்னுலோ பர்

நீதுவர்களைக்கூடப் பஸ்மீகரணத்தக்கதாய் வாயைத்திறந்துவிடா
ண்டு பரங்குமரக உட்கார்த்துகொண்டிருந்த இரண்டு சர்பங்களின
க்கண்டு தன் கிறகாலும் மூக்காலும் அவைகளை நாசப்படுத்தி,
அமிர்தத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு உயரக்கிளம்பின கருடனைப்பார்
்த்து இலட்சுமிபதிபாண மாதவன், “அப்பா கருடா! நான் உன்னி
டத்தில் திருப்தி அடைந்திருக்கிறேன், ஆகையால் உனக்கு வேண்
டிய வரத்தைக்கேள்” என்று சொன்னான். கருடன், “ஐயா, நான் உம
க்குமேலாக இருக்கவேண்டும். கிழத்தன்மையும், சாவும், எனக்கு
வாராதிருத்தவேண்டும்.” என்று கேட்க, ஹரியும் “அப்படியேயாக
ட்டும்” என்று சொன்னான். உடனே கருடன் விஷ்ணுவைப்பார்த்து,
“உமக்கு வேண்டிய வரத்தை நீர் கேட்டுக்கொள்ளுந் தருகிறேன்”
என்ன, அவர் “அப்படியானால் நீஎனக்கு வாகனமாகவும், கொடி
யாகவுமிருக்கவேண்டும்” என்று கேட்க “அப்படியேயே பாகட்டும்”
என்று கருடன் வரங்கொடுத்தான். பின்பு கருடன் அமிர்தத்தைக்
கொண்டுபோனதைக்கேட்ட இர்திரன், அதிவேகமாக ஓடிவந்துவ
ச்சிராயுதத்தினால் கருடனுடைய கிரகில் அடித்தான். அதைக்கண்,
ட கருடன் கிரித்து “இர்திரா, உன்வச்சிராயுதத்தினால் எனக்கொரு
சேதமுமில்லை, ஆனால் உன் வச்சிராயுதம் வியர்த்தமாகாதபடி ஒரு
இறகைக் கொடுக்கிறேன்.” என்று சொல்லி ஒரு இறகைக் கொடுத்
தான். அந்த இறகு அழகாயிருந்தபடியால் கருடனுக்கு கப்பிஷிணி
என்று பேர்வந்தது. தங்கநிறமான இறகைக்கண்டு எல்லோரும்
ஆச்சரிப்பப்பட்டார்கள். பிறகு கருடன் இர்திரனைப்பார்த்து, “உன்
னோடுகூடச்சேர்ந்து இந்த உலகத்தையெல்லாம் சுடக்குப்படியான
கந்தி பெணக்கிருக்கிறது; உன்னைப்போல ஆயிரமித்திரர்கள் சண்
டை, செவ்வ வந்தாலும் எனக்கு இலட்சியமில்லை.” என்று சொன்
னதைக்கேட்ட இர்திரன், “இந்த அமிர்தத்தினால் உனக்கென்னபி
ரயோஜனம்? அமிர்தத்தை என்னிடங்கொடுத்துவிடு. நீ இந்த அமி
ர்தத்தைப் பாம்புகளுக்குக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தால் அவர்
கள் புதிதாண்டு ஜாமாணங்களைந்து நம்மைக்காட்டிலும் பலவ
ந்தர்களாவத் தேவர்களைத் தூண்டப்படுத்துவார்கள்.” என்று சொ
ல்லக், கருடன் இர்திரனைப்பார்த்து “நான் கொண்டுபோய் வைக்
கிற விடத்திலிருந்து நீ தூக்கிக்கொண்டுபோய்விடு.” என்று சொ
ல்ல, இர்திரன், “புத்திரசாலியான கருடா! உனக்கென்ன வரம் வே
ண்டும், கேள், என்று சொல்ல, “ஐயா! அப்படியானால் என் தா
ராவதக் காட்டமாக வெள்ளாட்டியாக்கினை சர்ப்பங்கள் எனக்கு

எப்பொழுதும் இசைவாயிருக்கவேண்டும்” என்று கேட்டது. இந்திரன் அப்படியே யாகட்டுமென்று சொல்லிச்சொருடனும் குவிக்கப்பெறாதே தவிர்ப்பினான். உடனே கருடன் அமிர்தத்தை பெடுத்துக்கொண்டு அதிகவேகமாகப்போகும்போது இந்திரனுக்கும் தொடர்ந்துபோனான். கருடன் தன் தாயாரிடம்போய் “சர்ப்பங்களை, நாங்கொண்டுவந்த அமிர்தத்தைத் தர்ப்பையின் மேலேவைக்கிறேன். நீங்கள் ஸ்ரானமபண்ணிப்பரிகத்தர்களுக்காக வந்துஇதைப்புகியுங்கள். எந்தாயாருக்கும் இன்றோடே அடிமைத்தன்மை நீங்கிவிடவேண்டும்” என்று சொல்லச் சர்ப்பங்களும் அப்படியே யாகட்டும் என்று சொல்லின. விநுதையும் அடிமையினின்றும் நீங்கினான். சர்ப்பங்கள் அமிர்தத்தைப்புகிப்பதற்காக ஸ்ரானமபண்ணப்பெயின. அந்தசமயத்தில் இந்திரன் அமிர்தத்தைபெடுத்துக்கொண்டுபோய்விட்டான். ஸ்ரானம்பண்ணித்திரும்பிவந்த ஸர்ப்பங்கள் அமிர்தத்தைக்காணாமல், அதுவைக்கப்பட்டிருந்த இடத்தினுள்ள தர்ப்பத்தை நாக்கூலே நக்க நரக்கு இரண்டாகப்பிளந்துபோயிற்று. கேளுங்கள் ரிஷிகவசர்களே, அதுமுதலாகச்சர்ப்பங்களுக்குத் துணிநிறுவம் (இரண்டு நாக்ருள்ளவை) என்று பேர்வந்தது. கருடன் இப்படியாகத்தன் தாயாரை அடிமையினின்றும் மீட்டுக்கொண்டபின், கத்திருவைப்பார்த்தது, “நீ என் தாயாறாமோசம் செய்துவிட்டது அடிமைகொண்டபடியால் உன் கணவனுடைய பீனிலிடைக்குநீ உபயோகப்படாமல் போகக்கடவாய்” என்று சபித்துவிட்டுவிட்டமான இடத்துக்குப்போனான். பிறகு கத்திருவும் விநுதையுஞ்சேர்ந்துதங்கள் பரந்தாவிடம்போக அவர்முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு கோபத்தினால், “கத்திரு நீ வஞ்சனைபாளே விநுதையை ஜயித்து அடிமைபாக்கிக்கொண்ட தூராத்மாவானபடியால் என்பவரிலிடைக்கு, தகாதவன். பெண்ணாவது, ஆணாவது ஒருவனைக்கடமாக ஜயித்தால் அவர்கள் பாத்தகர்களாகிறார்கள்; அவர்களோடே பேசுகிறவனும், சிரம்மறத்தி, காரபாணம், சொர்ணஸ்தேயம், குருதல்பகமனம், இவர்களோடு சம்பந்தப்பட்டபாதகம் ஆகிய பஞ்சமஹாபாதகங்களையுஞ் செய்தவனாகி விடுவனால் சொல்லப்படுகிறது. ஆகையால் உன்குடும்பேசினால் கூடநாகத்திற்குப்போகும்படியானதேஷமளனக்குவந்துவிடும். குருமரண கத்திருவே, நீ பெண்ணில்கிவ்வாதே. கபடமாய்ஜயித்தவனுடனே ஸுரீபோஜனம் பண்ணினவனுடன் பேசினதுவ் கூடநாகசமுத்திரத்திலே முழிக்கிடக்கவேண்டும். வஞ்சனைபா

னே ஐயித்தவனைப் பார்த்தோடி நிறுத்திக்கொகச் சூரியனைப்
 வது, கொடுப்பவன்வது, ஐயத்தையாவது பார்த்தவன்மேல். அவ
 னிருக்கிற ஆச்சரியத்திலாவது, விட்டவாவது தங்கக்கடாது;
 தங்கமேல் பார்த்தவனுபவிக்கவேண்டும். தன்மார்த்தத்தில்செ
 ல்லாத பரிசுத்த இருதயமுடைய இந்தவிதத்தைவை வஞ்சனைசெ
 ய்துஐயித்தபடியால் "பென் கன்முன்னே நில்லாதே, ஐயப்போ,
 ஐயப்போ" என்று கத்துருவாத் திக்காரமபண்ணியிரட்டி, கல்ல
 சபாவமுன்னவிதத்தைவைச்சேர்த்துக்கொண்டார். இப்படியாவது
 விட்டடப்பட்டதத்துவானவன் மிகுதக்கக்கொண்டுமனம்நொ
 க்து கேட்கென் துததிறவர்க்காலில் விழுந்தும், அவன்செய்தபாப
 த்தை நிறுத்த மனமிரங்காமல், அவனையங்கொஞ் செய்பமாட்
 டேன் எனது சொல்ல, விதத்தை அவர்பாதத்தில் வணங்கி, "கவா
 மீ, கருணைக்கடலேஎன்சகோதரியானவன்பேதைமையாலேயிந்த
 ப்பாபத்தைச் செய்துவிட்டான். அதைத்தேவரீர்ப்பொதுத்தருள
 வேண்டும். பெரிபோர்களுக்குஎல்லரிடத்திலும் தயவுசெய்க்கிற
 கபாவமல்லவோ?" என்றுகெஞ்சிக்கேட்டும், காரிபர்விதித்தநைய
 ப்பார்த்து, "பெண்ணே, இவன்செய்த பாபத்துக்குப்பிராயச்சித்
 தஞ் செய்பாமலிவகாச் சேர்த்துக்கொள்ளமாட்டேன். சொன்
 னேன், கொன்னேன், கொன்னேன்" என்றுமறுத்துவிட்டார்.
 மறுபடியும்வணங்கி "கவரமீ, என்னுடையசகோதரியின்பாபத
 துக்குத் தேவரீரே பிராயச்சித்தஞ் சொல்லி அவன் தம்முடைய
 பரிசுரைத்துக்குத தருத்தவனாகிறவழியைத்தேடிக்கொடுக்கவே
 ண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தான். பிறகு மரீபிபுத்திரனாகியகாசி
 யபர் ஒருமுடித்தம்மனசால்யோசித்து, "விதத்தையோ, தவினை
 சமுத்திரக்கரையிலிருக்கிறமுத்திகையக்கொடுக்கும்படியானபுல்ல
 கிராமத்தில்பாபத்தைப்போக்கும்படியானதகீர்த்துவிட்டென்ரு
 குபுண்ணியரித்தயிருக்கிறது. அந்தத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்பண்
 னினமாத்நிரத்தில்இவளுகூடப்பாபமெல்லாம் நசித்துப்போம்.
 அந்தத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்பண்ணாமல் என்னபிராயச்சித்தம் ப
 ண்ணிக்கொண்டாதுமஇவளுகூடப்பாபத்திராது. ஆகையாலிவன
 கத்தச்சாண்டிருப்போகட்டும்" என்றுபிராயச்சித்தம் விதித்தார். உ
 த்துதுபிராயம்மேலுத்தமகாநதன்பர்த்தநாவனவன்க்கிடையேயின்
 னாவன பழமுத்துக்கொண்டுக்கொஞ்சுகாலில் கீரானுடம்புக்து
 சேர்ந்து, இந்திரியக்கலாபடக்கி, ஆசாமாய்ச்சக்கற்பஞ்செய்து
 கொண்டு பூண்டுகாள் நியமத்தோடு ஸ்நானமபண்ணி உபவாச

யிருந்து, ஸலாகதாஸ்திவன்பத்தியோடு ஸ்ரீராமம் பந்துவிற
பொழுது ஆதாயலாணிபானது “ஏ கத்துலிவ! இதில்க்ராமம்
பண்ணினதினில்லிவஞ்சனைசெய்து ஜயித்தபாபம்போய்விட்டது.
உன்னுடையபர்த்தருகிகளுகைக்கு அருகமாய்விட்டதும், கருட்
ன்கொடுத்த சாபமும் கீழ்க்விட்டது. உன்பர்த்தாவிடம்பேரளும்
உன்னை பவர் கட்டாயம் அங்கோரம்பண்ணிக்கொண்டார்” இன்
துகொண்ட ஆதாயலாணியைமகிழ்ச்சியோடுமகம்மாரம்பண்ணி
தீர்த்தந்ததைத் தன்புத்திரர்களுடெவ்வமவந்து வணங்கிப்பர்த்
தாவுக்குச்செருகை. பண்ணவேண்டுமென்றபிரிபுத்தோடுபர்த்
தாவிடம் வந்துசேர, அவரும் கதீருண்டத்தில் ஸ்ரீராமம்பண்ணி
ப்பிரிகத்தையானான் என்பதைச்சமீதியாவதிக் துதன்ஸ்துடைய செ
ருகை. செய்யும்படி அங்கோரம் பண்ணிக்கொண்டார்.

கேட்டகோ முனிவர்களே! கத்துலின் பாபமாதலிந்த
கதீராகரில் ஸ்ரீராமம்பண்ணினதினில் விமோசனமான சரித்திரத்
தை யுக்களுக்குச் சொல்லிவிட்டேன். இந்த அத்தியாயத்தைப்
படிப்பவரும், கேட்பவரும் கதீரகுண்டஸ்ரீராமபலியையும், அகவ
மேதாதிபரகங்கனின் பூர்ணபலியையும், கங்காதி வர்வதீர்த்தபல
ியையும், பசுமாமன் அடைதெ கதிகையையும் அடைகெருக்கென்
பதிலச்சந்தேகமே கிடையாது.

முப்பத்தெட்டாவது அத்தியாயம்
முத்தீற்று.

முப்பத்தொன்பதாவது

கபிதீர்த்தத்தில் ரம்பை சாப

விமோசனமடைந்த

அத்தியாயம்.

செனனகூதிமுனிவர்களே! கத்தமாதனத்தில் கபிதீர்த்தமெ
ன்றெருநீர்த்தமிருக்கிறது. அதன் மகிமைபயபுக்களுக்கெடுத்து
ச்சொல்லுகிறேன்: பூர்வகாலத்தில் பிராவணுதி ராட்சதர்களைச்
சம்மாரம்பண்ணிவிட்டு, ஸ்ரீராமரோடு திரும்பிவந்த காமரூபிக

னான அபிதனெல்லாமிந்தத் தீர்த்தத்தையுண்டபண்ணி, சந்தோஷத்தொடும் அதில் ஸ்நானம்பண்ணி, “இந்தத் தீர்த்தத்தில் பத்தியேரடி ஸ்நானம்பண்ணுகிறவர்கள் மகாபாபங்கனொழிந்தவரீத்திரம் நீங்கி, காகபயமற்று, யமபயமில்லாமல் முத்தியடையக்கடவார்கூன், கமிதீர்த்தத்திற்குப் போகிறேனென்று சொல்லிக்கொண்டு தூதடிதூரம்போனாலும் அவனுக்குப்பரம்ப நங்கிடக்கவேண்டும். இந்த தீர்த்தத்துக்குச் சமமானதானதீர்த்தவிடைபரம்போய்விட்டும்” என்று வர்வஜனோபகாரமாக வரங்கொடுத்து ஸ்நானமுர்த்தியை வணங்கி, “கவாமி, நாகங்களுண்டாய்கினை இந்தத் தீர்த்தத்துக்கு தேவரீரும் அற்புதமானவரங்கொடுத்தருளவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தன. அப்பொழுது ஸ்நானசுந்திரனும் அதிக் சந்தோஷத்தொடும், “இந்த தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணுகிறவர்களுக்குக் கங்கா ஸ்நானபலனும், பிரயாகை ஸ்நானபலனும், ஸர்வதீர்த்தபலனும் அக்கினிஷ்டேசமாகி யாகங்களின் பூர்ணபலனும், காசத்திரியாதி மதறாநந்திர ஜபபலனும், ஆயிரவேதான பலனும், நானு வேதங்களைப் பாராயணஞ்செய்த பலனும், பிரயிஷ்டாங்கேகவரர் முதலானிய தேவர்களைப் பூஜை செய்த பலனும், கிடைக்கக்கடவது” என்று வாசவர்கள் திருப்பதியடையும்படி வரங்கொடுத்தருளினார். இந்திரன், அக்கினி, பபன, நிருதி, வருணன், வாயு, ருபேரன், முக்கண்ணனான சசானன், ஆகிய அஷ்டதிக்ரூப்பாலகர்களும், பிரயாக, சந்திராகுரியர்கள், சாத்தியர்கள், வசுக்கள், பகவேதேவர்கள் முதலான தேவர்களும், அத்திரி, நிருகு, குத்ஸர், மிகைதமர், பராசசர், கன்வரர், அகஸ்தியர், கதிகூணர், விகாலமித்திரர் முதலான ரிஷிகளும், ஸனகாதி போகிகளும், நாரதாதி தேவரிஷிகளும், ஸர்வாஷ்டங்கனாயுங்கொடுக்கும்படியான இந்தத் தீர்த்தத்தை வெருவாக சிலாகித்து ஸ்நானம்பண்ணி “இது கமிதனால் நிர்ப்பாணம்பண்ணப்பட்டபடியால், கமிதீர்த்தமென்று பிரசித்தமடையட்டும்.” என்று சொல்லிப் போனார்கள். ஆகையால், ரிஷிகளார்களே, முமுட்கக்கன் இந்தத் தீர்த்தத்திற்கு அவசியம் பேசுகவேண்டும். இந்தத் தீர்த்தத்தின் பெருமையைக்கொல்ல முடியாது. பூர்வகாலத்தில் கௌகௌபத்தரல் கல்லாய்ப்போன கம்பை சிந்திரீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்பண்ணி சாபம் நீங்கி ரிஷிகொருபம் பெற்றுச் சொற்கம் போய்ச்சேர்ந்தான். என்றுருதக்கொல்ல, ரிஷிகளார்கள், “ஐயா, கேள்விச் சம்பளைய ஏன் சமித்தா? கல்லாய்ப்போன கம்பை

பெப்படி கயிதீர்த்தத்துக்குப்போனான்? இவைகளை பெங்களூ
க்கு விளங்கச்சொல்வெண்டும்” என்றுவினவக்குநர் சொல்
துகிறார்.

குசிக குலத்திற் பிறந்த விகவாமித்திரர் என்கிற பாக்கிர
மசாலியான மஹாராஜாசதாங்க சேனைகளோடு புறப்பட்டுப்
பூமியிலிருக்கிற இராஜ்யங்களைப் பார்க்கவிருப்பதி, வெகுதேச
ங்களிற்சுற்றிக் கடைசியாக வசிஷ்டாசிரமத்துக்குவந்தார். அப்
பொழுது மஹாத்மாவாசிய வசிட்டரும் அவரை ஆதித்தியனது
க்காக அழைக்க அரசனுப அப்படியேயாகட்டு மென்றுசொ
ல்லித்தண்டம் போவ வசிட்டர் காலில் விழுந்தார். பிறகுசா
மதேனுனின் மகிமைபால் விகவாமித்திரருக்கும், அவருடைய
சேனைகளுக்கும்பிரமபுத்திரரான வசிஷ்டர் விருத்தசெய்த திரு
ப்திசெய்வித்தார். விகவாமித்திரர் காமதேனுனின் மகிமைபைய
யறிந்து, கேட்டதைபெல்லாங்கொடுக்கும்படியான காமதேனுவை
த்தனக்கு கொடுக்கும்படி பிரார்த்தித்தார். அவர் பாட்டெனான்
து பறுத்தையபால் பலாத்காரமாக காமதேனுவைப் பிடித்திழு
த்தார். உடனே காமதேனுனினால் சிருஷ்டிக் கப்பட்டம்வேச்சர்
கள் அவரை அடித்துத்தூத்த விகவாமித்திரரும் மஹாதேவ
ரைப் பிரார்த்தித்து அவரிடமிருந்து பிராமாஸ்திரம் முதலா
ன அஸ்திரங்களைப் பெற்று திருப்பி வசிஷ்டாச்சிரமம் வந்து
அவ்வஸ்திரங்களைப்பிரயோகித்தார். அப்பொழுது பிரமகுமா
ரண வசிஷ்டர் தம்முடைய தபோபலத்தால் சிருஷ்டிக் கப்பட்ட
பிரமம் தண்டித்தினால் அவைகளை நாசஞ்செய்து விட்டார்.
விகவாமித்திரர் தோல்வி யடைந்ததனால் வெட்கப்பட்டு தனக்
கு பிராமண்யம் சித்திக்கவேண்டு மென்று தபகசெய்வதற்காகக்
காட்டுக்குப் போய் கிழக்கு, தெற்கு, மேற்கு, என்கிற மூன்
று திசைகளிலும் தவம்புரிந்து, அங்கு உண்டான மஹாலிங்கி
ணங்களினாலே தபகரிதாவேறாமல், வடதிக்குப்போய்ச் சேர்ந்து
கிராமமான இமயமலையில் புண்ணியமான கௌகிதீ தீரத்தில்
தேவவருஷத்தில் ஆயிரம் வருஷம் இந்நிரிபங்களையும் கோபத்
தையுமடக்கி, சுவாசத்தை ஒடுக்கி, ஆகாமில்லாமல், கண்ணொ
டிக் கொண்டு, சலனமற்றுக், கையைத் தூக்கிக் கொண்டு, ஆந்
ரமில்லாமலிருந்து, கிரீஷ்மகாலத்தில் பஞ்சாக்கினிமத்தியிலேயும்,
பனிகாலத்தில் ஜலத்திலேயும், வருஷாகாலத்தில் வெட்டவெளியி
லிருந்தும் கொசோமானதபகசெய்தார். அதுகண்டுகொர்க்கவாசி
கனான இத்திராதிதேவர்களைல்லாரும்பயங்கூ, ரம்பையுயப்பா
ந்து, “பெண்ணே, இம்மலையில் கௌகிதீதீரத்தில் தபக செய்து

கொண்டிருக்கிற விவவாமித்திரரை உண்ணாடைய சீலைகளினுள்ளே
 ம்பக்கித் தபகக்கு விக்கினம் உண்டாகும்படி செப்பவேண்டு
 ம்” என்று ஆக்குரலிடுக, சம்பப அவர் கோவணம் கிண்குடிப் பி
 து, “தேவர்களுே, விவவாமித்திரமுனிவர் மறா குராமாவர், கோ
 பிஷ்டர். அவரென்றைச் சபித்துவிடுவோரே, அவரைக்கண்டால்
 பயமாயிருக்கிறதே, தங்களுடைய பணியிலடங்குரிய என்னை
 தயவுசெய்து கர்ப்பாற்றிவிடுங்கள்” என்று சொல்லிக்கேட்டுக் கொ
 டான். அப்பொழுது இந்திரன் “ஏ சம்பபயே, நீ விவவாமித்தி
 ருக்காசப்பயப்படவேண்டாம். உனக்குச்சகாயமாக மன்மதனை
 யழைத்துக்கொண்டு ஈரனும் வருகிறேன். கோவிலைகள் கவுகிற
 வசத்தகாலமும் வரும். நீ அதிகைத்தருபங்கொண்டு அந்தமஹாநி
 ஷியையயக்கிவிடு.” என்றதைரியஞ்சொல்லக்கேட்ட சம்பபநன்
 றுப் அவர்காசம்பண்ணிக்கொண்டு விவவாமித்திரருடைய ஆசிர
 மத்துக்குப்பேராய் அவருக்கெதிரில்கின்றுகொண்டு, அவர்மனம
 யங்கும்படியான சீலைகளைச்செய்து அவகர்மயக்கஞ்சாமித்தான்.
 அப்பொழுது குயில் கேட்டவர்மனமுருகும்படி கூவித்து, குயில்
 கூவுவதையும், சம்பபயெதிரில் கிற்பதையும் கண்டு சந்தேக
 கொண்ட விவவாமித்திரர், இவையெல்லாம இந்திரனுடைய ஏவுத
 லென்று அறிந்து, சம்பபயைப்பார்த்து, “சம்பபயே, கோபத்தை
 டுவிக்கவேண்டுமென்றிருக்கிற எனக்குக்கோபம் உண்டாக்
 படியால், நீ பத்துடைசம் வருஷம் கல்லாய்க்கிடக்கக் கடவாய்.
 சாபத்தின் முடியில் ஒரு பிரமணனுடைய சகாயத்தாலே சாப
 விமோசனமடைவக்கடவாய்.” என்றுகூறித்தான். இப்படிசாபம்
 பெற்ற சம்பப உடனே கல்லாய்ப்பேராய் அவருடைய ஆசிரமத்
 திலேயே கிடந்தான். அப்படியிருக்கும்போது அந்த ஆசிரமத்தி
 ல் அகஸ்தியருடைய கிஷ்டகுடிய கவேதன் என்ற மஹாநிஷி
 மோட்சத்தை யுத்தேசிகதுவெருகாலாய்த் தபக பண்ணிக்கொ
 ண்டிருந்தான். ஒருநாள் அவருடைய தபகைக் கெடுக்க எண்ணங்
 கொண்ட அங்காரகை என்கிற சாட்சிமலமுத்திர இரத்தங்களை
 வாரியிறைத்துக்கொண்டும், மேகம் போலக்கூறித்துக்கொண்டும்
 வந்து தொந்தரவு பண்ணினான். அப்பொழுது கவேதர் கோபங்
 கொண்டு, விவவாமித்திரர்சாபத்தால் கல்லாய்க்கிடந்த சம்பபயை
 எடுத்து, வாயு மந்திரத்தை யுச்சரித்து அதைவாய்வாங்குதிராமாசப்
 பிரபோகம்பண்ணினான். அந்தக்கன்று சாட்சிமலத் தூத்தம்
 போது. அவன் மயந்தோடி நட்கிண்குடித்திரைக் கரைக்கு வந்து

கபிதீர்த்தத்தில் விழுந்தான். விசுட்டிக்கொண்டு பின்பொடர்ந்து வந்த கல்லானது அவன் தலையில் பொத்தென்று விழாட்சதி மடிந்தான். அந்தக்கல் கபிதீர்த்தமகிமைபயங்கிலாருபம் பேரப் பழைய சமஸ்பயாகி திவ்யம்பாசமணிந்து, ஹாரம், கேசூசம், கடகம், மூக்குத்தி, புலாக்குமுதலான திவ்யப்பாணங்களைத் தரித்துத்திவ்ய விமானத்திலேறி, ஊர்வகிமுதலான தோழிகளாகிய அக்ஸரவந்திரிகள் குழந்தாவாத் தேவர்கன்புஷ்பவருஷம்வருஷிக்க, கபிதீர்த்தத்தைப் புஷ்ஞ்ஞகொண்டு, சந்திரசேகரான இராமநாதனாகச் சேவித்து அழகான அமாவதி போய்ச்சேர்ந்தான். அந்தாட்சதியானவன் பூர்வ ஜன்மத்தில் கிதூநாசி பென்றெதேவஸந்திரீ அகஸ்தியர் சாபத்தால் இராட்சதியாகி மிந்தக் கபிதீர்த்தத்தில் ஸாரணமபண்ணினதினால் சாபமொழிந்துபழைய வடிவம் பெற்றுச்சொர்க்கலோகம்போய்ச் சேர்ந்தான்.

கேளுங்கள் முனிவர்களே, இப்படியாகச் சுவேதருஷடப பிரசாதத்தால் சம்புயம்கிருதாச்சியும் சாபவிமோசனம் பெற்ற கபிதீர்த்த மகிமைபயங்களுக்கு யெனிப்படுத்தினேன். இந்த அத்தியாயத்தைப் படிப்பவரும், கேட்பவரும் கபிதீர்த்தஸ்ஸாரண பண்ணபடைவார்கள்.

முப்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்
முற்றிற்று

நாற்பதாவது

காயத்திரிசரஸ்வதி தீர்த்தங்களின்

வரலாறுரைத்த

அந்நியாயம்

கேளுங்கள் முனிவர்களே, கந்தமாநகரத்திலிருந்த காயத்திரி, சரஸ்வதியென்ற தீர்த்தமகிமைபயங்களுக்கெடுத்தகாரம் கிதேன். இராமபத்தினிகளான ஸபத்திரி சரஸ்வதியென்றெருவரும் வாசம்பண்ணிக்கொண்டிருந்தபடியாக அந்தக்குதிர்ப்பெயர் வந்ததென்று சூதர்சொல்ல, ரிஷிகள் ஐயா, சூதமுனிவரே இராமபத்தினிகளாகிய காயத்திரி, சரஸ்வதியென்பவர்கள்

“தந்தமர்தனத்துக்குவந்த காரணமென்ன? என்று வினவக் குதர் சொல்லுகிறார். .

பூர்வகாலத்தில் பிரம்மதேவர் வாக்கு என்கிற தன் புத்திரியை க்கண்டு, காமவிவறிபால் மயங்கி மோகக்கொண்டார். அந்தப் பெண் தன் தகப்பன் தன்னிடத்திலாசைப்படுவதைக்கண்டு வெட்கப்பட்டுப்பெண்மானுருவங்கொண்டு ஒடினாள். பிரமதேவர் ஆண்மானுருவங்கொண்டு அவளைத்தாத்தினார். அதுகண்ட தேவர் கனெஸ்ஸோரும் லோகசிருஷ்டராகிவிட்டான். பிரமா தன் மகனைப்பெண்டாள்செல்வது அக்கிரமம் என்று தூஷித்தார்கள். அப்பொழுது பரமசிவன் அநிவாயத்திற் பிரவிர்த்தித்தது பொறுக்காமல் வேடருபவந்தரித்துப் பிராக மென்கிற வில்லைக் கையிலெடுத்து வளைத்துக்காதுவரைக்கும் இழுத்து அம்பைத்தொடுத்துப் பிரயோகம் பண்ணினார். அப்பொழுது பிரம்மாவாகிய மான் பரமசிவன் அம்பாஷைப்பட்டுப்பூமியில் விழுந்துமடிந்தது. உடனே அதனுடைய சரீரத்திலிருந்து ஒரு பெரிப் ஜோதிகளையி ஆகச் சம்போய் மிருகசிரிஷ நட்சத்திரம் ஆய்விட்டது. பரமசிவன்உடனே சூத்திரா நட்சத்திரமாகி மிருகசிரிஷ நட்சத்திரமான பிரமதேவனைத் துன்பப்படுத்தினார். இப்பொழுதுஉடப்பரமசிவன் வேடருபமாய் மிருகசிரிஷ நட்சத்திரத்தின் சமீபத்தில் காணப்படுகிறது நிச்சயம். இந்த மாதிரியாகப் பரமசிவனால் பிரமதேவன் உயிரிழந்ததைக் கேட்ட தாயத்திரீஸரஸ்வதீ மிருகரும்கைதல்யத்தைபடைந்த துக்கத்தினால் வருந்தி நமது கணவனை உஜ்ஜீவிப்பதற்கு நாமென்ன செய்வோம் என்று பரஸ்பரம் யோசனை செய்துகொண்டு சர்வோத்தக்ருஷ்டமாய்ச் சிவபெருமானுக்கு இருப்பிடமாய் எல்லாருக்கும் அபேஷ்டத்தைக் கொடுக்கும்படியான கந்தமாதனத்துக்குப் போய், சிவனைபுத்தேசித்துத் தபசுபண்ணத்தீர்மானம் பண்ணிக்கொண்டு, நங்கள் ஸ்நானத்திற்காகத் தங்கள் பேராவிரண்டு தீர்த்தங்களையுண்டாக்கியவைகளில் தினமும் மூன்றுவேளை ஸ்நானம் பண்ணிக் காமக்குரோதாதிகளை விட்டு, ஆகாசமில்லாமல் பஞ்சாட்சர மஹா மந்திரமொன் னையேஜபித்து, சிவத்திபானம்பண்ணிக்கொண்டு வெகுநாளம் உக்கிரமான் தபசுபண்ணினார்கள். அவர்களுடைய தபசினால் திருப்பதியடைந்த கிருப்பாமூர்த்திவான் பரமசிவன், அவர்களுடைய தபசுபண்ணியினால் எண்ணக்கொண்டு, ஸ்ரீ வித்தினேகவாரும், உப்பிரமண்ணிய கவாமியு மிருபக்கத்தினும் வர பர்வதி

மேதராய் அவர்களுக்கெதிரில் நோன்ற, அதைக் கண்ட அவ்விருவரும் பரமேசுவரனை கந்தோத்திரம்பண்ணத் தொடங்கினார்கள். “சீக்கமுடிவாத சமுசாரமாகி இருளைத் தொம்சம்பண்ணுமெதற்கும்கிய காதலாராயும், எரித்துக்கொண்டிருக்கிற ஜ்வாலிகளாலே பயங்கரமான களகட விஷத்தால் பாணம்பண்ணிவராயும், ஜகத்தை மோகிக்கச்செய்திரு பஞ்சபாணங்களை யுடைய மண்மத்துடைவச் சீர்த்தை பெரித்தவராயும், ஜகத்தை வழிக்ந்த குருகுண யமனை அழித்தவராயும், எங்கையின் அலைகள் மோதும்படியான ஐடாமன் டலத்தையுடையவராயும், பாலசந்திரனைத் தரித்தவராயும், பிறை மென்ற விள்ளியுடைய பயங்கரமான டங்காரத்தொலியால் திரி புரங்களை எடுங்கிச் செய்தவராயும், கானுவிதமான உலகத்தைப் படைத்தவரான பிரம்மதேவனுடைய சிவனை யறுத்தவராயும், குளிர்ந்து பாவனைமாற இருபாதிருத்தியால் மார்க்கண்டேயரைக் காப் பாற்றினவராயும் இரீக்கிற உமக்கு வந்தனம், வந்தனம்; திரிஜாநாதா, மஹாதேவா, ஜகங்கதா, திரிபுராந்தகா, சங்கரா, காம தேவா, சரணமடைந்த எங்களைக் காத்தருளும்!” என்று துதிக்க, தேவதேவரான மஹேசுவரரும் பிரீதியோடுகூட அவர்களுருவரையும் பார்த்துப் “பெண்களை உங்கயிடத்தில் காள் பிரியமாயிருக்கிறேன்; உங்களுக்கு வேண்டியவரத்தைக் கேட்டுக் கொள்ளுங்கள்” என்று சொல்லக் கையத்திரி ஸரன்யதிகள் “தேவதேவா! எங்களுடைய பர்த்தாவான பிரம்மதேவனைக் கிருபைகூர்ந்து உயிர்ப்பித்துத் தரவேண்டும்; எங்களுக்குப் பிதாவாகிய திரிபுராந்தகா! புத்திரிகளாகிய எங்களுக்குப் பதிதானம்பண்ணி பெங்களைக் காப்பாற்றவேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்கச், சம்புவரணவர் “அப்படியே பாகட்டும்” என்று சொல்லிப், பிரம்மானனுடைய சிவகளை கந்தி, பிருங்கி, மூதலான பூதகணபிபர்களைக்கொண்டு தருவித்துப், பிரம்மானின் சீரத்தில் பொருத்திவபோது, கையத்திரி ஸரன்யதிரிவரும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே பிரம்மதேவன் காணு முகங்களைக்கூடத் துணி பெழுத்தவனைப்போல் எழுந்திருந்தார். எழுந்திருந்தவுடனே சந்திரசேகரரான சங்கரனைக்கண்டு பாரிவைகளை உத்தமமானவசனங்களாலே கந்தோத்திரம்பண்ணினார்:— “தேவதேவா, சகா கருணாரா, சங்கரா, கருணாவித்துவே, பிரபுவே உமக்கு உமங்காரம். சம்புவே, காள் இனிமேல் குமாரக் கத்தில் பெரிதாய்ப் பெண்ணைக் காத்தருளும்!” என்று பிரார்த்திக்க

பார்வதிபதியான பரமசிவன் “அப்பா பிஷ்மாவே, துனிமேல்
 இவனத்தாழ்ச்சிபான செய்கை செய்பாதே; குமார்க்கத்தில் போ
 இறவர்களை நான் ‘எப்பொழுதும் கிழித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்”
 என்று சொல்லி, ஸர்வவிறையையும், காயத்திரியையும் பார்த்து
 “பெண்களா! என்னுடைய அறுக்கிரகத்தால் உங்களுடைய பரீத்
 தாவான பிரம்மதேவன் ‘உயிர்பிழைத் தெழுந்திருக்கிறான்; அவ்
 னோடுகூடச் சேக்கிரம் பிரம்மலோகம்போய்ச் சேருங்கள்; நீங்கள்
 உங்களுடைய அம்சத்தினாலே இந்தத் தீர்த்தங்களில் எப்பொழு
 தும் வாயம்பண்ணிக் கொண்டிருப்பதால் இந்தத் தீர்த்தங்கள் கால
 த்திரி வாய்வழி பென்றிற உங்கள் பெயரால் பிரகிப்பாதிவாயிருக்கட்
 டும். இந்தத் தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம் பண்ணுகிறவர்கள் சகல பாப
 ங்களும் நீங்கிச், சத்தி, சாக்ஷியுண்டாகிச் சருவாயிஷ்டமும், கை
 கூடி, என்னுடைய அறுக்கிரகமும் ஸிஷ்ணுநிறுடைய அறுக்கிரக
 மும் பெற்றுச் சாயுஜ்யமென்றி ருக்கியையும் அடையக்கடவார்
 கள். இந்தத் தீர்த்தத்துக்குச் சமானமான தீர்த்தமும் மேலான
 தீர்த்தமுமிருந்தனமில்லை; இருக்கப்போகிறதமில்லை. காயத்திரி
 புராதனமில்லாமலும், வேதாப்பிரபாகம் பண்ணாமலும், குணபாச
 னம் செய்வாமலும், பஞ்சமஹா யக்ஞாணுஷ்டானம் பண்ணாதவர்
 களும், சித்திபகம்மாறுஷ்டானம் பண்ணாதபாகளும், இந்தத்
 துண்டங்களில் ஸ்நானம்பண்ணிச் சத்திபெற்று அந்தர்த்தப் பழன்
 களை யடைபக்கடவார்கள்” என்று சொல்லி பெல்லாரும் பார்த்துக்
 கொண்டிருக்கும்பொதே அந்தர்த்தானமடைந்து விட்டார். பிறகு
 காயத்திரி ஸர்வவதி பென்றிற இரண்டு தேவிமார்களும் தங்கள்
 கணவனை யழைத்துக்கொண்டு பிரம்மலோகம் போய்ச்சேர்ந்தார்
 கள்.

கேளுங்கள் முனிவர்களே! கந்தமாதனத்தில் காயத்திரி, ஸர்
 வவதி யிருவரும் வந்த காணத்தகை யுங்களுக்குச் சொல்லிவிட்
 டேன். இந்த அத்திபாபத்தைப் படிப்போரும், கேட்போரும் அந்
 தத்தீர்த்தங்களில் ஸ்நானப்பண்ணின பலனை யடைகிறார்கள். இதில்
 சந்தேகமில்லை.

தாற்பதாவது அத்திபாபம்

முதிர்ந்த.

நாற்பத்தோராவது

**காயத்திரி ஸரஸ்வதி தீர்த்தங்களில்
ஸ்நானம்பண்ணிக்காசிபர்பாபம்நீங்கின
அத்தியாயம்.**

முனிசுவர்களே! இந்தக் காயத்திரி, ஸரஸ்வதி தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம்பண்ணிக் காசிபரி என்ற பிராமணன் காகத்தைக் கொடுக்கத்தக்க பாபத்தினின்றும் விடுபட்டு முத்தியை அடைந்தா றென்று சூதர் சொல்ல, சிஷ்யவர்கள், ஐயா, கிருபாசூர்த்தியாகிய சூதமுனிவரே! காசிபரென்ற பிராமணன் என்ன பாபம் செய்தார்? உம்முடைய வாக்காகிய அமிர்த்தத்தைப் பானம்பண்ணித் திருப்தர்களுர்ப்ப் படுத்திக் கூட இல்லாமல் கிரத்தையோடு கேட்டுக் கொண்டிருக்கிற எங்களுக்கு அதைச் சலிந்தாமாகச் சொல் லியருளும் என்று கேட்க, முனிவர்களே! காயத்திரி, ஸரஸ்வதி தீர்த்தங்களின் மகிமைபை வினக்குகிறதாயும், கேட்பவருடைய பாபத்தைப் போக்குகிறதாயுமிருக்கிற * அந்த இவிகாசத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேளுக்கொன்று சூதமுனிவர் சொல்லுகிறார்.

* பூர்வகாலத்தில் அபிமன்யுவின் புத்திரான பரிட்சித்த மதரா ராஜாவானவன் தம்மமாய்ச் செங்கோல் செலுத்தி அஸ்ரீஸூபுரத் தில் வாழ்ந்து வந்தான். அவனுக்கு அறுபது வயதானபொழுது, ஒரு நாள் வேட்டையாட விரும்பிக் காட்டுக்குட்புகுந்து, அவன் வேட்டையாடி, தப்பி ஓடிப்போன ஒரு மாணத்தூர்த்திக்கொண்டு போய்ப் பரிதாபங்கொண்டவாறு வந்து விருகங்களில், அவ்விடத்தில் மா வுரிதரித்தது, விரைனம் பண்ணிக்கொண்டிருந்த கலிக்முனிவரைக் கண்டு "முனிவிரே! என் அம்பால் அடிபட்டுப் பவந்த ஓடிவந்த மாணப்பார்த்திரே" என்று கேட்க, அந்த முனிவர் சமாதியிலிருந்த படியால் மெனமையிருந்து விட்டார். அப்பொழுது அரசன் கேட்பங்கொண்டு, தன்விந்துனியால் செத்துக்கிடந்த ஒருபாம்பைப் பெரு து அந்த முனிவருடைய தோளில் போட்டுவிட்டுத் தன்னகம் போய்ச்சேர்ந்தான். அந்த சிஷ்யவாருடைய குராரான சீருக்கி என்பவனைப் பார்த்து அவனுடைய தோழனான கிதூக என்பவன் "ஐயிர்திரே! உன் தகப்பன் தோளில் செத்த பாம்பைப் போட்டுத்

கொண்டிருக்கிறாரே! உனக்குக் கருவமென்னத்துக்கு? அந்த
 வீண் கருவத்தை விட்டுவிடு" என்று பரிகாசம் பண்ணிக் கிரிக்கச்,
 சிங்கமனுக்குக் கோபமூண்டு, "என் தகப்பன் தோளிலே, செத்தபா
 ம்மைப் தூக்கிப்போட்டமூடன் இன்னம் ஏழாடகனுக்கும் தட்ச
 கை என்ற சர்ப்பத்தால் கடிக்கப்பட்டிருக்கக் கடவது" என்று
 சபித்தான். அது கேட்ப அயனுடைய தந்தையாபிப சமீகர் "அப்
 பா! சமஸ்த ஜனங்களையும் பரிபாலிக்கற மகாராஜனை யேன் சபித்
 தாய்; அரசனில்லாமற் போனால் காமெல்லா மெப்படி ஸ்தீரிகின்றது.
 கோபத்தால் உபமுண்டாகும், பொறுமைமால் ககமுண்டாகும்.
 உண்டான கோபத்தைப் பொறுமைமால் அடக்கிக்கொள்ளுகிற
 வன் இசுபாமிரண்டிலும் ககத்தை யடைகிறான். பொறுமையுள்ள
 வர்கள் அல்லலோ உலகத்தில் உத்தமமான கீர்த்தியை அடைகிறார்
 கள்" என்று சொல்லித், தன் சிஷ்யனுடைய கௌமுகன் என்பவனை
 ரோக்கி "அப்பா கீ பரிசுதித்து மஹாராஜர்வினிதம் போய், என்
 புத்திரன் கொடுத்த சாபத்தைச் சொல்லிவிட்டுச் சீக்கிரம் திரும்பி
 வா" என்று அனுப்பினார். கௌமுகன், சுபந்திகை புத்திரனுடைய பரி
 சுதித்துவினிதம் போய், "ஓ மஹாராஜாபவ; கீர் சமீகரிஷ்யிது
 டைய தோளில் செத்த பாம்பைப் போட்டுவந்தபடியால் அவரு
 டைய ருமரான் சிங்கி என்பவன், கோபங்கொண்டு, இன்று
 ஏழாய்கான் தட்சகன் என்ற பாய்பினிலே கீர் கடிக்கப்பட்டு விஷ
 க்ஷெனிராலெரிக்கப்பட்டிருக்கக் கடவதென்று சபித்திருக்கிறான்.
 இதை உம்மிடம் சொல்லிவிட்டு வரும்படி என்ருருவாகிய சமீகர்
 என்னை யனுப்பினார்" என்று கௌமுகன் திரும்பிப்போய் விட்
 டான். உடனே பரிசுதித்துமஹாராஜன் சோகசாகரத்தில் முழுதி
 ஆகாசமானவிரிஞ்சுற ஒரேகப்பத்தை காட்டிபதன்மேல், விவதா
 சமாயும், உபாபாயமிருக்கிற ஒரு மண்டபம் கட்டி, அதில் கருடமர்
 திராம் தெரித்தறித்தவர்களையும், ஓளவுதத்தெரிந்த வைத்தியர்களையும்,
 அருக தேவரிஷி, பிரம்மரிஷி, ராஜரிஷிகளையும் வைத்துக்
 கொண்டு ஸ்ரீமந்தாராயணனைத் தியானம்பண்ணிக் கொள்கிருந்தா
 ன். அந்தச் சமையத்தில் மார்திரீகோத்தமரான கசிபரீஎன்ற
 பிராமணன் தரித்திரத்தினாலே பொருளை விச்சித்த, பரிட்சித்து
 மஹாராஜனைக் கடிக்கப்போகிற டட்சகனுடைய விஷத்தை திறக்
 ருவதற்காக வந்துகொண்டிருந்தான். இந்தச் சமையத்தில் தட்ச
 கனும் பிராமணவேஷம் தரித்துவா, இருவரும் கடுமையில் சந்தித்

தர்கள். அப்பொழுது தட்சகன் கசிபருப் பார்த்து “ஓம் பிரமணு ! நீ எங்கே போகிறீர் ? எனக்குச் சொல்லவேண்டும்” என்று கேட்ட, கசிபரும்தட்சகனைப்பார்த்து “ஐயா! பரிட்சித்துமறையாரை வைத் தட்சகன் கடிக்கப்போகிருளும் ; அந்த விஷத்தை விறக்கப் போகிறேன்” என்றான். தட்சகன் “ஓம் பிரம்மணுத்தமா ! என் தட்சகன், நான் கடித்தவிஷத்தை விறக்குவதற்கு தூதுவருகும் மறையாந்திர ஐயம்பண்ணினாலும் முடியாதிட. நான் கடித்ததைச் சிசிசை செய்யும் சக்தி உமக்குருந்தால், அநேக யோசனைதூரம் வளர்ந்திருக்கிற இந்த ஆலமாததைக் கடிக்கிறேன் ; அதைப்பிழைப்பித்தால் அப்பொழுது நீர் கெட்டிக்காரத்தான்” என்று சொல்லி பந்தமாததை யுடனே கடித்தான். அந்த உயரமான மரமும் பல்விசரமாய்விட்டது அந்த மரத்தில் பூண்ணமே ஒருவன் ஏறியிருந்தான், அவனுக்கடத் தட்சகனுக்கடவிலிஷஜுவாஸகனாக எரிந்து போனான். அது கசிபுரீ’தட்சகர்களுக்குத் தெரியவராதது அப்பொழுது மாந்திரிகோத்தமனான கசிபன் தட்சகன் கேட்கும்படியாக “என்மந்திர சக்தியை இப்பொழுதுஎல்லாரும் பார்க்கட்டும்” என்று பிரதிக்கனாபண்ணி விஷாக்கினியால் எரிந்துபோன ஆலவிருட்சத்தை மறுபடியும் பிழைக்கப் பண்ணினபொழுது அதிலிருத்த மண ணும் பிழைத்துவிட்டான். அப்பொழுது தட்சகன் மந்திரத்திற் கிறந்த கசிபனைப் பார்த்து, “ஐயா! அந்த விஷவிஷுடைய வர்க்குப் பொய்யாகாதபடி நீர் செய்யவேண்டும் ; அரசன் கொடுக்கிற திரவிய த்தைவிட நூண்டு பங்கு நான் தருகிறேன். நீர் சீக்கிரம் வீடுபோய்ச்சேரும்” என்று சொல்லி, அவருக்கு விலையுயர்ந்த எத்தனைக்களைக் கொடுத்து அனுப்பிவிட்டான். கசிபரும் தட்சகனிடத்தில் இரத்தின த்தைப் பெற்றுக்கொண்டு தன் குரானிருஷ்டியால் அரசனுக்கு அற்பாயுகதானென்று தெரிந்துக்கொண்டு மெனமாய் வீடுபோய்ச் சேர்ந்தார். அந்தவிஷத்திலேயே தட்சகன் பாம்புகளை பழைத்து “நீங்கொல்லாரும் முனிவர் வேஷத்தரித்துப் பரிசுதித்து மறையா ஜாவுக்குக் காணிக்கையாகப் பழங்களை மெடுத்துக்கொண்டுபோய்க் கொடுங்கள்” என்று சொல்ல, அவர்கள் கொண்டுபோன ஒரு தில க்தைப்பழத்திலே அத்தவிஷம் புழுவடிவம் கொண்டு அரசனைக் கடிக்கும்படியாக உட்கார்ந்திருந்தான் அந்தப்பாம்புகளும் பழங்களை மெடுத்துக்கொண்டுபோய் இராவூவுக்குக் கொடுத்தன. பரிட்சித்து மறையாரை பிரமணருபக்கொண்டசர்ப்புகள் கொடுத்தபழக்களை

பெல்லாம், மந்திரத்தில் நிறைந்த பிராமணர்களுக்குத் கொடுத்துவிட்டு, அவைகளில் பெரிதாயிருந்த ஒரு பழத்தைத்தானெடுத்துக் கையில் வைத்துக்கொண்டான். இந்தச் சமயத்தில் சூரியன் மலைவாயில் விழுந்தது. அப்பொழுது அங்கிருந்த ரிஷிகளும், பிராமணர்களும், சாஜாக்களும், மற்ற மூன்னவர்களும், ஓ! ஓ! ரிஷிவாசகம் பொய்யாய்ப்போய்விட்டதென்று சொல்லிக் கொண்டார்கள். உடனே அரசன்கையிலிருந்த பழத்திலிருந்து ஒரு செவந்த புருவானது யாவரும் பார்க்கும்படியாக வெளியில் வந்தது. அரசன் அந்தப் புருவை பெடுத்து, “இந்தப் புழுத்தானு என்னைக் கடிக்கப் போகிறது” என்று சொல்லி அந்தப் பழத்தைத் தன் கழுத்தில் வைத்துக்கொண்டான். அந்தப் பழத்தில் மூன்றேதானே புருவ நவங்கொண்டிருக்கிற தடவகை வெளிப்பட்டு அரசன் தேகத்தைச் சுற்றிக் கொண்டான். உடனே பக்கத்திலிருந்தவர்களுள்ளாரும் பயந்து ஓடிப்போனார்கள். அரசனும் விஷிந்தினியாலே மண்டபத் தோடுகூட எரித்து சாம்பலாய் விட்டான். மின்பு அரசனது உடைய புரோகிதர்களெல்லாரும் அவனுக்குச் செய்யவேண்டிய கடந்தாடிரியைகளைச் செய்து முடிந்தார்கள். மந்திரிமார்கள் அரசன் புத்திரனுடைய ஜனமேஜயனுக்கு உலகத்தைப் பரிபாலிக்கும்படி பட்டம் கட்டினார்கள்.

பிராமணோத்தமர்களே கேளுங்கள். பரிபரிபிதை நூர்ச்செங்க வந்து, தட்சகனிடத்தில் பொருளை வாங்கிக்கொண்டு திரும்பிப் போன கசிபி சமரசாதத்தை சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். அவன் போனவிடங்களிலெல்லாம் யோக்கியர்களானும், ஜனங்களானும் கித்திக்கப்பட்டுத் தேசங்கெல்லாஞ் சுற்றிவந்தான். இவன்போன வாரிலுள்ள ஜனங்களும், ஆச்சிரமங்களிலுள்ளவர்களும், இவனை வடித்துத்தூத்தி யிடக்கொடாமலிருந்த படியால், கடைமீயில் அவன் காகவம்மறாரிஷியைச் சாணமடைத்து, வணங்கி “ஐயா!” சகலமும் தெரிந்த விஷ்ணு பக்தரான மஹாரிஷியே கான் போன விடங்களிலுள்ள பிராமணர்களும், முனிவர்களும், மித்திரர்களும், மற்றமூன்னவர்களும், என்னை கித்தித்துத்தூத்தி யடிக்கிறார்கள்; இதற்குக் காரணத்தெரியவில்லை. கான் பிரமதந்தி, கார்பாபணம், சொர்ணந்தேயம், குருதல்பகமனம்; அவர்களுடன் கூடியிருக்கிற பாபங்களைய பஞ்சபாபாதகங்களை ஒருபொழுதும் செய்தறியேன். மந்தரய பாபங்களைபுஞ் செய்ததாக எனக்குத் தெரன்ற

விவரம் அப்படியிருந்தும் பத்துக்கன் கூட வீணாய் நிற்கின்றாரா
னே; கவாய் என் செய்திருக்கிற பாயம் தூண்டுதென்று உமக்குத்
தெரியுமானால் எனக்குச் சொல்லவேண்டும்." என்று கேட்கச் சா
கல்பரும் கூனகாலம் போதித்துச் சொல்லுகிறார்:—“அப்பா! நீ
பரிஷித்துவைத் தட்சகனினின்றுக் காப்பதற்குப் போகும் பாதி
வழியில் தட்சகன் பேச்சுக்கேட்டுத் திரும்பிவந்து விட்டாயல்ல
வா? அஃகும், ரோகம் முதலானவைகளால் பிடிக்கப்பட்டவர்களைச்
கிண்செய்யுண்ணச் சக்தியுள்ளவன் காமம், குரோதம், மோகம்,
லோபம், பயம், மாற்சரியம் ஆகிய துர்த்துணக்களினால் காப்பாற்
றாமல் விட்டுவிட்டால் மஞ்சமஹாபாதகனென்றும், அவனுக்குப்
பிராயச்சித்தமின்றிப் பென்றும் சொல்லுகிறார்கள். என்னிவையை
விக்கிரயம் பண்ணுகிறவனுக்கும், குதிரை விக்கிரயம் பண்ணுகிறவ
னுக்கும், செய்த கன்றி மறக்கிறவனுக்கும், சாண்டிகளில் பிராய
ச்சித்த மேற்பட்டிருக்கிறது. விஷகிரகங்களால் பிடிக்கப்படுகிற
வர்களைச் சக்தியிருந்தும் காவாதவனுக்குப் பதிகுதியாம் பிராயச்சி
த்தம் பண்ணிக்கொண்டாலும் பரிசுத்தமாகிறதில்லை. அவனோடு
பேசவும் கூடாது, அவனைப்பார்க்கவும் கூடாது, அவனோடு பத்தி
போஜனம் பண்ணவும் கூடாது. புண்ணியவானும், தார்மிகனும்,
விஷ்ணுபக்தனும், மஹாபேரக்கிபனும், சாதுர்வர்களைக் காப்ப
வனுமான பரிஷித்து விபாசபுத்திரசாண ககமுனிவரிடத்தில் தீமரிக
தையைப் பக்தியோடு கேட்டிருந்தான். அப்பேர்ப்பட்ட இராஜனை
தனதுகள் பேச்சுக்கேட்டு இரட்சிமாமல் வந்துவிட்டபடியினால்
நான் உன்னை பத்துக்கன் கூட நிற்கின்றார்கள், பரிஷித்து மஹாராஜன்
கூணத்துக்குள்ளே சாஹவனாகக் காணப்பட்டாலும் அவன் சா
கிறபரிமத்தம் புத்திரசாஸியாகிய நீ கிண்செய்யுண்ணி யிருக்கவேண
டியதல்லவா; உலகத்தில் சாகக்கிடக்கிற ஒருவனுக்கு அவன்
மூச்சுப்போகிறவரைக்கும் வைத்தியன் செய்யவேண்டியது அவசிய
மென்றும், அது பசியாமற்போனால் அது காலகதி மென்றும் வை
த்தியத்தெரிந்த பெரிபேர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆகையால்
வைத்தியஞ்செய்யச் சக்தியிருந்தும் பாதிமார்க்கத்தில் திரும்பிவிட்
டபடியால் கீழே அவனைக் கொன்றுவிட்டாயென்று சொல்லலாம்”
என்று சொல்லச், “கவாய் என் இந்தப் பாயத்தினின்றும் விடு
பட்டு என் பத்துக்கனாரும், மித்திரர்களாரும் ஏற்றுக்கொள்ளும்
படி இருக்கக்கூடாது, செய்தருளவேண்டும்”. என்று கேடுகிறான்.

சங்கல்யக் கொஞ்சனோம் தியானத்திலிருந்து, “அப்பா காசிபா! இந்தப் பாவம் போகும்படியான உபாயஞ் சொல்லுகிறேன்; நீ அதைத் தாமதிப்பாமல் சீக்கொஞ் செய். தெட்சணசமுத்திரத்தில் சேது ரூபமான கந்தமாதனத்தில் காயத்திரி, ஸாஸ்வதி பென்று திராண்டு தீர்த்தங்கரரிருக்கின்றன; அதில் ஸ்ரீராமம்பண்ணினவுடனே நீ பரிசுத்தனாய் விடுவாய்; அந்தத் தீர்த்தத்தில் ஜலக்காற்று எவன்மேல் படுகிறதோ அவன் சமஸ்தபாயங்களையும் போக்கிச் சுவர்க்கமடைகிறான். ஆகையால் நீ அந்தத் தீர்த்தங்களுக்குப் புறப்பட்டுப்போ” என்று சொல்லக், காசிபர் சங்கல்யரை கமஸ்கரித்துப், போய்வருகிறேனென்று விளம்பெற்றுக்கொண்டு கந்தமாதானம் போய், அந்தத் தீர்த்தங்களையும், தண்டபாளையாகிய பைரவரையும் வந்தனம் பண்ணிச் சங்கற்பபூர்வமாக ஸ்ரீராமம்பண்ணினவுடனே, பாபலிமோசனமடைந்து, அத்தீர்த்தங்களின் கரைகளில் கொஞ்சநான் தங்கியிருந்தான். அப்படியிருக்கையில் சர்வாபர்ண பூஷிதைகளையிருக்கிற காயத்திரியும், ஸாஸ்வதியும் அவனுக்கெதிரில் வந்து நின்றார்கள். அவர்களைக்கண்டு பத்தியுடன்வணங்கி “அம்மா! ரூபபெளவணசாகிகளான நீங்கள் யார்” என்று கேட்டான். அவர்கள் சீகாசிபனே நான்களிருவரும் பிசம்மதேவன் பத்தினிகளான காயத்திரி ஸாஸ்வதிகள். இந்தத்தீர்த்தங்கள் ரூபமாக நான்கள் இங்கே பெப்பொழுதுமிருந்து கொண்டிருக்கிறோம். இந்தத்தீர்த்தங்களில் நீ ஸ்ரீராமம்பண்ணி யிருப்பதால் நான்கள் உன்னிடத்தில் பிரீதியாய் வந்திருக்கிறோம். உனக்கு வேண்டிமென்ற வரத்தைக் கேட்டுக்கொள். இதைத் தீர்த்தங்களில் ஸ்ரீராமம் பண்ணுகிறவர்களுக்கு நான்கள் அபிஷ்டசித்தியைக் கொடுப்போர்” என்று சொல்லக் காசிபர் சிறந்தவாக்விபங்க ளால் அவர்களைத் துறக்கத்தொடங்கினான்:— “சதுரானனுக்குப் பத்தினிகளாயும், ஜகத்துக்கு மாதர்களாயும், வித்தியா சொரூபிகளாயும், சிருஷ்டி மந்திரி ஸம்ஹாரகாரணிகளாயும், வேதமாதாக்களாயும், ஹவ்ஸிய கவ்ஸிய சொரூபிகளாயும், சூரிய சந்திரர்களைக் கண்ணாகக் கொண்டவர்களாயும், சமஸ்த தேவர்களுக்கும் ஈசுவரிகளாயுமிருக்கிற உங்களை பெப்போதும் பஜிக்கிறேன். ஜகத்துத்துக்கு ஹிதஞ்செய்திற நீங்களிருவருமே பார்வதியும், தூலட்சுமிதேவியும்; ஜகத்திருஷ்டி முதலான விபாபாக்கெனல்லாம் உக்களுடைய கண்களிலேயே படங்கியிருக்கின்றன. உக்களுடைய விழிப்பே ஜகத் சிருஷ்டியும் கன்முதிலே ஜகத்பிரளயமுமாகும். உங்களைக் கண்ட

தனாலேயே என் கிருதார்த்தனுப் விட்டேன். இந்தத் தீர்த்தங்களில் ஸ்ரீராமம் பண்ணிப் பாபவிமோசனமாகட்டை என்னைப் பிராமணர்களும், மூணிலர்களும், பத்துக்களும், அங்கோலுசெய்து கொள்ள வேண்டும். இனிமேல் பாபத்திலே புத்திபோகாமல் தர்மத்திலேயே புத்தி பெப்பொழுதுஞ் செல்லவேண்டும். இதைத்தவிர வேறுவா மெனக்கு வேண்டியதில்லை என்று சொல்ல, அவர்களும் “அப்பா! ஏன்களுடைய அணுகுரத்தால் அப்படியே யாகட்டும்” என்று சொல்லி யுடனே யந்தர்த்தாமைமாய் விட்டார்கள். காசியிலும் கிருதார்த்தராஜித், தங்கேசம்போய் பத்துக்களானும் பிராமணர்களானும் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டார்.

சிவசுவர்களே காசியிலுக்குப் பாபவிமோசனஞ் செய்த காயத் திரீ ஸாண்வதி தீர்த்தங்களின் மகிமைபைக் கூறிவிட்டேன். இந்த அத்திபாபத்தைப் பதிநீயுடன் படிப்பவரும் கேட்பவரும் அந்தத் தீர்த்தங்களில் ஸ்ரீராமம் பண்ணின பலனைப் படைக்கிறார்கள்.

*தாற்பந்தோராகவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

தாற்பந்திரண்டாவது

ரிணமோசன முதலிய தீர்த்தமகிமை

உரைத்த

அத்தியாயம்.

கேளுங்கள் மூணிலர்களே! காசியிலுக்காயி லுங்களுக்குச் சொல்லாதவாய்ச் சேதமத்தியிலிருக்கிற ரிணமோசனம் முதலான தீர்த்தங்களின் மகிமைபைச் சொல்லுகிறேன். ரிணமோசன மென்றதொரு புண்ணியதீர்த்தமிருக்கிறது. அதில் ஸ்ரீராமம் பண்ணினவர்களுக்கு மூன்று வகையான கடன்களுந்தீர்த்த விடுகின்றன. தவிரனுப்பிறந்தவனுக்கு ரிஷிகடல், தேவகடல், பிதர்க்கடல் என்று மூன்று கடல் உண்டு. வேதாத்திபாபனம் பண்ணுதவனுக்கு ரிஷிகடல் உண்டாகிறது. பக்னாதிகள் செப்பாததினால் தேவர்களுக்குக் கடனுலியாகிறது. புத்திரனை புண்டிபண்ணுமப்போலும் பிதர்க்களுக்குக் கட

ஞானியாகிறான். வேதாந்தியபயனம், யாகம், புத்திரோத்பாதன மிவைகளில்லாமலே சிஷ்யதேவர், பிதர்க்கடன்களைத் தீர்க்கவிரும்புகிறவன் இந்த சிணமோசனத்தில் ஸ்ரானம்பண்ணினால் அந்தக்கடன்கள் உடனே தீர்க்கப்போகின்றன. இந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்ரானம் பண்ணுகிறவனிடத்தில் சிஷ்யதேவர் பிதர்க்களுக்கு உண்டாகிற திருப்தி, பிரமசரியம், யாகம், புத்திரோத்பாதனம் செய்கிறவனிடத்தில் உண்டாவதில்லை. மேலும் இந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்ரானம்பண்ணினால் தரித்திரனாய்க் கடனாகியிருக்கிறவன் கடனெல்லாம் நீங்கிச் சம்பந்தமற்றவனானவனிடத்தில் சந்தேகமில்லை. ஸ்ரானம் பண்ணுகிறவர்களுக்கு சிணமோசனமுண்டாகிறபடியால் இந்தத் தீர்த்தத்துக்கு சிணமோசன தீர்த்தமென்று பேர் உண்டாயிற்று. ஆகையால் எவ்வகையான கடனையுடையவர்களும், கடன் தீர்வதற்காக ஸ்ரானம் பண்ணித் தீரவேண்டும்.

பாண்டவதீர்த்த மென்றொரு தீர்த்தமிருக்கிறது. தர்மபுத்திராதி பஞ்சபாண்டவர்களும்தில் ஸ்ரானம்பண்ணி விஷ்டார்த்த வித்தியடைந்தார்கள். இந்தத் தீர்த்தத்தில் பதினாறாய்க்கொடி உத்தமதீர்த்தங்களும், ஆதித்தியர்களும், வசுக்களும், ருத்திரர்களும், மருத்தர்களும், சாத்திரர்களும் சதாவாசம்பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதில் ஸ்ரானம்செய்து பிதர்க்களுக்கும், தேவர்களுக்கும் தர்ப்பணம்பண்ணி பாவனமான அதன் கரையில் ஒருபிரம்மணனுக்காவது அன்னம் போட்டால் அவன் இவத்தில் சகல பரபங்களும் நீங்கிப் போகப்போகியவர்களை யனுபவித்துவிட்டுப், பரத்தில் பிரமலோகம்போய்ச் சிறந்து வாழ்ந்திருக்கிறான். இந்தத் தீர்த்தத்தில் புண்ணியகாலங்களில் ஸ்ரானம்பண்ணுகிறவன் எந்த வருணத்தில் பிறந்தவனாயிருந்தாலும் நாகத்தைப்பாராமலே முக்தியடைகிறான். இத்தீர்த்தத்தைக் காலியிலும், மாலைலும் ஸ்மரிக்கிறவன் கங்காதி ஸர்வதீர்த்தங்களிலும் ஸ்ரானம்பண்ணினவனுய் விடுகிறான்; சந்தேகமேயில்லை. இந்தத் தீர்த்தமானது புத்தியையும், முக்தியையும் கொடுக்கிறது.

தேவதீர்த்தம் என்பது ஒரு புண்ணியதீர்த்தமிருக்கிறது. இந்திராதி தேவர்கள் தைத்திரியர்களை வெயிக்கும் கிமித்தம் இதன்கரையில் யாகஞ்செய்தார்கள். இதில் ஸ்ரானம் பண்ணுகிறவன் சகல பரபங்களுமொழிந்து, சர்வகாமங்களை யுமடைந்து, அழிவில்லாத லோகங்களை யுமடைகிறான். ஸ்திரீயாகட்டும், புருஷர்களாகட்டும் இதில் ஸ்ரானம்பண்ணினால் அவர்கள் ஜன்மமூடல்கொண்டி செய்திருக்கிற

சகல பாபங்களுத்தீர்த்த போகின்றன, விஷ்ணுவானவர் தேவர்களுக்
கெல்லாம் ஆதிபாசனிருப்பதுபோல இந்தத்தீர்த்தமானது தீர்த்தம்
களுக்கெல்லாம் ஆதிபாசிருக்கிறது. தாவரவருஷம் விடாமல் அக்கினி
தேவதீபம் பண்ணுகிறவர்களுக்கும் இதில் ஒருவேளை ஸ்ரீராமம்
பண்ணுகிறவனுக்கும் புண்ணியம் சமமாக இருக்கிறது. இந்தத் தே
வதீர்த்தத்துக்குப் போவதும், அதில் ஸ்ரீராமப்பண்ணுவதும், அதன்
கரையில் தானம்பண்ணுவதும், வாசம்பண்ணுவதும் மனிதர்களுக்
குத்தூர்லபம், தேவர், சிவ். பிதூர்க்கள் சேவித்துக் கொண்டிருக்கிற
இதன் கிட்டப்போனால் அவன் அசுவமேதம்பண்ணின பல்நியயடைத்
து விஷ்ணுவோகம் போகிறான். இரண்டு, மூன்று, ஐந்து, அல்லது
ஆறுநினைக்கள் இதன் கரையில் வசித்தால் அவன் நிறப்புப்பிறப்பு
அற்று உத்தமமான சித்தியை யடைகிறான். மூன்றுநாள் ஸ்ரீராமம்
பண்ணினவன் வானுழேய பலநியயடைகிறான். தேவதீர்த்தமென்று
ஸ்ரீமதித்தவுடனே சகல பாபங்களும் நீங்கிப்போகின்றன. இந்தத் தீர்த்
தக்கரையில் பிதூர்க்களையும் தேவர்களையும் பூஜித்தவன் சகல யக்ஞப
லநியயடைத்து, சகலமனோபிஷ்ட வித்தியையும் அடைகிறான். இந்தத்
தீர்த்தத்துக்குச் சமமான புண்ணியதீர்த்தம் இருந்ததாயில்லை; இருக்
கப்போகிறதுமில்லை. இகபரபலன்களை அபேட்சிக்கிற முழுட்கக்கள்
கட்டாயம் இந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்ரீராமம் பண்ணவேண்டும். இந்தத்
தீர்த்தத்தின் மஹிமையை யுல்களுக்குச் சுருக்கமாகச் சொன்னேன்.
விஸ்தாரமாகச் சொல்ல என்னால் முடியாது.

கக்கிரீவதீர்த்தத்தைப் பற்றி யுல்களுக்கு நான் சொல்லுகிறேன்.
இதில் பக்தியோடு ஸ்ரீராமம் பண்ணினவர்கள் சூரியலோகம் போய்ச்
சேருவார்கள். இதில் ஸ்ரீராமப்பண்ணினால் பிரம்மஹத்தியாதி பாபங்
கள் நீங்கி அசுவமேத பலநிய யடைகிறான். அந்தத் தீர்த்தத்துக்குப்
போனால் ஆயிரம்கோதான பலனும் அதை நினைத்தால் வேதபாராய
ணம் பண்ணினபலனும், அதன் கரையிலொருநாள் வாசஞ்செய்தால்
பிராயச்சித்தம் பண்ணிக்கொன்னாமலே மஹாபாதக நிவர்த்தியும்,
அதில் ஸ்ரீராமப்பணிப் பிதூர்க்களுக்குத் தேவர்களுக்குத் தர்ப்பண
ம் பண்ணினால் அப்தோர்யாமம் என்ஹிர யாகத்தினெட்டெடங்கு பல
னும்; ஸ்ரீமேதம்பண்ணின பலனும்வரும். இந்தத்தீர்த்தத்தில் ஸ்ரீராம
ம்பண்ணினால் பூசுவகல்மனோனமுண்டாகும். ரிஷிசுவர்களே உல்களு
க்குச் சுக்கிரீவ தீர்த்த மஹிமையைச் சொல்லியிட்டேன். சீங்கன் இஷ்ட
வித்தியடைபும் மொருட்டிச் சுக்கிரீவ தீர்த்தம் போகவேண்டும்

தனித்த மனிதமையைக் கேளுங்கள். இந்த தனித்தனத்தில் ஸ்ரீராமம் பண்ணினால் சொர்க்கலோகம் போய்ச்சேர்வான். இதில் ஒரு தடவை ஸ்ரீராமம் பண்ணினதிலேயே சமஸ்த பரபங்களும நீங்கி அக்கி விஷ்டோம, அதிராத்திர முதலான யாகபலன்களையும் அடைகிறான். மூன்றுநாள் அதன் கரையில் வசித்துப் பிறாக்களுக்குத் தர்ப்பணம் பண்ணினால் அவன் சூரியனைப்போலத் தேஜஸையும், அகல மேத பலனையும் அடைகிறான்..

மஹாபாதக நிவர்த்தகமான நீலநீர்த்த மனிதமையைக் கேளுங்கள். இந்த நீர்த்தம் அக்கினி குமாசனாகிய நீலநீர் நிர்மாணம் பண்ணப்பட்டது. இதில் ஸ்ரீராமம் பண்ணுகிறவன் சமஸ்த பரபங்குகளினின்றும் விடுபட்டு, வெகு தட்சணைகொடுத்துச் செய்யப்பட்ட யாகத்தி னுடைய பத்துமடங்கு பலனையடைந்து, சகல பேரக போகியங்க ளை யனுபவித்து அந்தத்தில் அக்கினிலோகத்தை யடைகிறான்.

கவாறுநீர்த்த மனிதமையைக் கேளுங்கள். இதில் ஸ்ரீராமம் பண்ணினவன் நாகத்துக்கே போகிறதில்லை, அக்கநீர்த்தத்தில் ஸ்ரீராமம் பண்ணினால் தேவோத்திர பதவிபைப்பெறுகிறான். கஜன், கவலன், சாபன், குழலன், ஹசன், பனசன், முதலிய எல்லாவானாகக்கூடும் நிர்மாணம் பண்ணப்பட்டுப் புண்ணியமானகந்தமா தனத்திலிருக்கிற நீர்த்தங்களில் ஸ்ரீராமம் பண்ணுகிறவன் மூத்தனாய் விடுகிறான்.

விபிஷணநீர்த்தத்தின் மனிதமையைக் கேளுங்கள். இதிலே ஸ்ரீராமம் பண்ணுகிறவன் மஹாபாதகங்கள், மஹாதுக்கங்கள், மஹாரோகங்கள், மஹாதரித்திரங்கள் நீங்கித், தூர்ச்சொற்பனங்களில்லாமல், கும்பீராக முதலான நாக துன்பமில்லாமல் இறப்புப்பிறப்பற்ற வை குண்டம்போய்ச் சேருகிறான். விபிஷணனுடைய மந்திரிகளால் செய் ப்பட்ட நாலு தீர்த்தங்களிலும் ஸ்ரீராமம் பண்ணுகிறவன் மஹாபா பங்களினின்றும் விடுபடுகிறான். சாயு நதியானது, ஸ்ரீராமநாதராகிய மஹாதேவனால் சேலிக்கும்பொருட்டு ஏப்பொழுதும் அங்கே வசித் துக்கொண்டிருக்கிறது. அதில் ஸ்ரீராமம் பண்ணுகிறவர்கள் ஸமஸ்த மான பரபங்குகளினின்றும் விடுபட்டுச் சகல பங்களும் தபத, தீர்த்தம் ஸ்ரீராமம் பண்ணின பலன்களை யடைகிறான்.

உபநிதாநீர்த்தமென்ற தீர்த்தத்தில் மூப்பத்து முக்கோடி தே வர்களும், பிதாதேவதைகளும், சகல முனிவர்களும், யகூர், தெ தர், மின்னர்களும், ஸ்ரீராமசுந்திரனுடைய ஆக்களுயால் வசித்துக் கொண்டிருக்கிறார்களென்று பிரம்மதேவர் சொல்லியிருக்கிறது. இந்

தப் புண்ணியமான கந்தமாதத்தில் பதினாறாம் கோடி தீர்த்தங்களும், கங்கை முதலான நதிகளும், ஸந்தாமுத்திரங்களும் எப்போதும் வளிக்கின்றன. அதுவும் தவிர புண்ணியநீர்ப் பாச்சொய்களும் புண்ணியமான காடுகளும், உத்தமமான செவனத்திரங்களும், விஷ்ணுசேத்திரங்களும், விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன.

கேளுங்கள் சிஷ்யவர்களை ; இவ்வகையான தீர்த்தங்களின் மகிமையைச் சொல்லியிட்டேன். இந்த அத்தியாயத்தை பதினாறு படிப்பவரும் கேட்பவரும் துக்கக்கனெல்லாம் நீக்கி திறப்புப்பிறப்பற்ற முத்தியை படைக்கிறார்கள்.

நாற்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

நாற்பத்துமூன்றாவது

இராமநாதருடைய மகிமையுரைத்த.

அத்தியாயம்

கேளுங்கள் முனிவர்களே! கேட்டவர்களுடைய சகலப்புகளையும்பொக்குகிற இராமநாதருடைய மகிமையைச் சொல்லுகிறேன். தசாதாமனுலே பிரதிஷ்டைசெய்யப்பட்ட இராமநாதலிங்கத்தை எப்பொழுதாவதொருநாள் பாசப்பலன் விவசாயமுயமென்கிற முத்தியை படைக்கிறான். இருதயுகத்தில் பத்துவருஷம் பண்ணியதப்பலனானது, திரேதாயுகத்தில் ஒருவருஷத்திலும், அவாபா யுகத்தில் ஒரு மாசத்திலும், கலியுகத்திலொரு வாரிலும் சித்திபாடுகிறது. கலியுகத்தில் கோடிவான் செய்யப்பட்ட புண்ணியபலன் இராமநாதரை ஒரு நாள் தரிசித்தவன் கிரிஷந்தோறும் அடைகிறான். இதில் சந்தேகம் இடையாது. இராமநாதலிங்கத்தில் சகலமான தீர்த்தங்களும் ஸமந்தமான தேவர்களும், முனிவர்களும், பிதர்க்களும் நிறைந்திருக்கிறார்கள். இந்த விஷயத்தை ஒருகாலமாவது, இரண்டுகாலமாவது, மூன்று காலமாவது அல்லது எப்பொழுதுமாவது க்மரித்துத் துதித்தால் சமந்தமான பாபக்கூடானிலும் விடுபட்டு சச்சிதானந்த அத்து அவதாரான பார்வதி சமேதாராய ருத்திரமூர்த்தியை படைக்கிறான். இராமசத்திரன் பூஷைசெய்த இராமலிங்கத்தை க்மரித்தவனுக்கு பம்

பிடைபுழம்பிடைபாது. அந்த விக்கத்தை ஒருதடவை அர்ச்சனை செய்தவர்களை மணிதர்களென்று கிறிஸ்தவர்களிடம்; குத்திரர்களாகவே கிறிஸ்தவர்களாகியது. இந்தவிக்கத்தை அர்ச்சனை பண்ணுதலன் வெருகாலம் கிஸ்னாரமான கம்சார துக்கத்தில் முழுக்கிடக்கிறது. இந்த விக்கத்தை எப்பொழுதாவது ஒருதடவைபாவது, பார்ச்சிவரர்களுக்குத் தானம், விசைம், சபை, யாகம் முதலானவை பெண்ணத்துக்கு? இந்த விக்கத்தை ஒருகணமாவது கிறிஸ்தவர்கள் அஞ்ஞானியாயும், பாபியாகவும், ஊமைபாகவும், குருடனாகவும், செவிடனாகவும், ஆகிறது. அவனுக்கெக்கடி ஆபத்துக்கள் வந்துகொண்டிருக்கும்; அவனுடைய பிள்ளை பெண்டாட்டி முதலானவர்கள் நாசமடைவார்கள். இராமகாத மஹாவிக்கத்தை ஒருதரம் கண்டால் காண்குத்தான் போவானேன்? கையில்தான் பிண்டங்கொடுப்பானேன்? பிரயாகையில்தான் கங்கானம்பண்ணுவானேன்? துர்லபமான மஹாவிக்கத்தை காண்டது இராமகாத மஹாவிக்கத்தைப் பூனைபண்ணுகிறவர்களே இருதார்த்தர்கள். அவர்களுடைய ஜன்மமே, சபலம், இராமகாதவிக்கத்தைப் பூனைபண்ணினால் பிரம், விஷ்ணு, இந்திராதி தேவர்களை வணங்குவானேன்?

இராமகாதனைப் பத்திபுடன் வணங்குவோர் திருவங்களை விக்கத்துவணங்கிப்பூனைபண்ணுகிறவர்கள் துக்கத்தையடைகிறதில்லை; பமன்லீட்டுக்கும் போகிறதில்லை, இந்த விக்கத்தைக்கண்டமாத்நித்திலே ஆயிரம் பிரம்மதத்திகளும், பதினாயிரம் கராபான தேவர்களும், கோடிஜன்மங்களில் செய்திருக்கிற பாபங்களும் நாசமடைவீர்தன. சதாபோகத்தில் இச்சைப்புகிறவர்களும், தேவேந்திர பதவியை விரும்புகிறவர்களும் இராமவிக்கத்தைச் சந்தேஷத்தோடும் ஒருதரம் தரிசிக்கக்கடவர்கள். சகவாசத்தாலேயாவது, சந்தேஷத்தினாலேயாவது, பேராணசயாலேயாவது, ஸபத்தினாலேயாவது, இராமகாதனை விக்கத்திலுடன் இகபாங்களில் துக்கத்தைப்பெயனடையமாட்டான். இராமவிக்கத்தைக் கீர்த்தனம் பண்ணுகிறவனும் அர்ச்சனை பண்ணுகிறவனும் விவசாயத்தை வடைகிறது, அநிசந்தேகமேயில்லை. கொழுந்துவிட்டுக்கொண்டு அக்கொளியானது கிறிஸ்தவர்களை ஆணத்துக்குள் சாம்பலாக்கிவிடுகிறதுபோல் இராமகாதனடைய தரிசனமானது பாபங்களைப்பெரித்துச் சாம்பலாக்கிவிடுகிறது. இராமவிக்கத்தைப் பத்திபண்ணுதலானது எட்டுவிதம். அவையாவன: அபுருடைய பத்த ஜனங்களிடத்தில் விவசாயம்; வணத்தல்

அவர்களைச் சந்தோஷத்தோடும் பூணூலுண்ணுதல்; தான் பக்தியோடு இராமலிங்கத்தைப் பூஜித்தல்; அந்த லிங்கத்துக்கு சிவமகலிங்கரீயஞ் செய்தல்; அதனுடைய மஹாத்மியங்களைக் கோட்டுநில ஆசனவைத்தல்; அதைக் கேட்கும்போது கன்கனில் ஆகந்தபாஷ்பம் பொழிதல், மலர்சிகரித்தல், ஊவரம் பேதப்படுதல் முதலிய பக்திக்குறிகளை யடைதல்; அந்தலிங்கத்தைச் சதா ஸ்மரித்தல்; அந்த லிங்கத்தை பாராதித்தே ஜீவித்தல்; என்பவைகளாம். இந்த எண்வகை பக்தி கள் மிலேச்சனிடத்திலிருந்தாலும் அவனே முக்தி வீட்டுக்குப்பற் கலி யாகிறது. ஜிதேந்திரியர்களான யதிகளுக்கு வேதாந்த சிவ ணத்தினாலே பக்தியுண்டாய், அதனுலே பிரம்மஞானம் பிறந்து, முக்தி யிடைக்கிறது; அந்த முக்தியானது, லிங்கநிபுண்டாகாமலும், யதி யிங்காமலும், வேதாந்த சிவணம்பண்ணி ஞானமடைபாமலும், எல் லவருணத்தாருக்கும், எல்லா ஆசிரமத்தாருக்கும், இராமகாதரைக் கண்டமாத்திரத்திலே வருகிறது. இராமகாதத்தில் வசிக்கிற டேங் கன், கிருமிகள், தேவிகள், முனிவர்கள், தபோதனர்கள் எல்லாரும் இராமகாதருடைய பிரசாதத்தால் தாதப்மிய மில்லாமல் சமமான அந்தஸ்தை யடைகிறார்கள். நான் பாபம்பண்ணிவிட்டேனென்று ஒன்றும் புறப்படவும்கேண்டாம், நான் புண்ணியம் பண்ணினே னென்று வருமறுதலையும் வேண்டாம். இராமகாதரைத் தரிசித்த தந்திரத்தினிருவரும் சமனாய்விடுகிறார்கள். இராமகாதலிங்கத்தைப் பக்தியோடு தரிசிக்கிறவனுக்குச் சதுர்வேதங்களை யோதினவனும் சமமானதாக மாட்டான். இராமகாதரைப் பக்திபண்ணுகிறவன் கையை அடித்துத்தின்றவனுமிருந்தாலும், அவனுக்கே தானங்கனெல்லாம் பண்ணவேண்டும்; இராமகாதரைப் பக்தி பண்ணாதவன் மூன்றுவேத மறிந்த பிரம்மமனையிருந்தாலும் அவனுக்குத் தானம்பண்ணப்படாது. இந்திரியங்களை ஜயித்து யோகாப்பிரசஞ்செய்கிறமுனிவர்கள் அடைகிற கதையை, இராமகாதரைத் தரிசிக்கிறவைவஜ்ஜனங்களும் அடைகின்றன. இராமகாத சிவகேதந்திரத்தில் வசிக்கிறவர்கள் எல் லாரும், ஆத்து முகங்களை யுடையவர்களாகவும், சந்திரசேகரர்களாக வும், நாகபாணதாரிகளாகவும், விருஷபதுவனுர்களாகவும், முக்கண் ணர்களாகவும், பீஸ்மோத்தானித ண்வாங்கர்களாகவும், கபாலத்தரித் தவர்களாகவும், ஆய்விடுகிறார்கள்; சந்தேகமேயில்லை. இராமகாத துக்குச் சந்தோஷத்தோடு போகிறவர்கள் அடிக்கு ஒரு அகலமேத பவனை யடைகிறார்கள். இராமசேதுவுக்குப்போய் இராமகாதரை

உத்தேசித்த ஒரு பிரம்மமானதுக்கு ஒருபடி அளவம் போடுகிறது, காடு, மலை, வனங்களோடுகூடிய பூமியைத் தானம்பண்ணினதற்குச் சமானம். இராமராதருக்குப் பத்திரம், புஷ்பம், பலம், ஜலம், இவை களைப் பத்தியோடு கொடுக்கிறவனை இராமராதர் இரவும், பகலும் காப்பாற்றுவார். கருணாமூர்த்தியாகிய பார்வதீசாதராவிற்குத்திர இராமராதரிடத்தில் பத்தியாபிசுப்பதும், அவரைப் பூனை பண்ணுகிறதும், அவரை கம்மரிக்கிறதும்கூட மனுஷர்களுக்குத் துர்லபம். அந்த முக்கணனாரான இராமராதரைப் பத்தியோடு சாணமடைகிறவர்களுக்கு இக்பரலாபங்களும் ஜலமுங்கிடைக்கின்றன. இராமராத மஹாவிங்கத்தினரிடத்தில் இரவும் பகலும் எவன்சிக்கதையைவைக்கிறாளுே அவனே தன்னிபன். அந்தவிங்கத்தைப் பத்தியோடு பூனைபண்ணுகிறவனே புத்தி முக்கிகளுக்குமும் இராஜ்யத்துக்கும் அருகனுமே. இந்த விங்கத்தை யர்ச்சனைபண்ணுகிறதற்குச் சமானமான புண்ணியமேகிடைக்கிறது துர்லபம். இந்த விங்கத்தை அஞ்ஞானத்தாலே உதவேலிக்கிறவன் பதினாறாம் பிரம்மஹத்தி தோஷத்தை உடைத்தவனுமே. அவனோடே பேசினாலும் சாகும்வரும், வேதங்களைல்லாம் இராமராதனையே சொல்லுகின்றன. வாகங்களைல்லாம் இராமராதனைக்குறித்தே செய்யப்படுகின்றன. எல்லாம் இராமராதரைத் குறித்தே செய்யப்படுகின்றன. இராமராதரைத் தவிர வேறுபொருளில்லை; ஆகையால் எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டு இராமராதரையே ஆசிரிக்கவேண்டும். இராமராத மஹாவிங்கத்தைச் சாணமடைந்தால் அவனுக்குத் துர்க்கதி கிடைப்பது ; கிலலோகம் கைக்குள்ளேயிருக்கிறது. சமஸ்தமானபாகம், தபக, தானம், தீர்த்தங்கரணம்பண்ணினதினால் வருகிறபலனைவிடக் கோடிபங்கு பலன் இராமராதரைச் சேவிப்பதினால் வந்துவிடுகிறது. இராமராதவிங்கத்தை விரண்டு ஊழி நிக்நிக்கிறவன் இருபது குலங்களோடுகூடச் கிலலோகம்போய் மகிமையோடு வாழ்கிறான். ஒருரான் தரிசிக்கிறவன் துவ்யலகத்திலேயே சகல போகங்களையும் அனுபவித்துவிட்டு அந்தத்தில் குத்திராய் விடுகிறான். காலைலெழுந்திருந்து இராமராத மஹாவிங்கத்தைத் தரிசித்தவனைத் தரிசிக்கிறவனுக்குச் சகல பாபங்களும் போய்விடுகின்றன. இராமராதரை மத்தியானத்தில் தரிசிக்கிறவனுக்கு ஆசிரகரபானதோலும் அந்த ஆனந்திலேயே போய்விடுகிறது. சாயங்காலத்தில் தரிசிக்கிறவனுக்குக் குருபத்தினியைச்சேர்ந்த பாபம் போய்விடுகிறது. சாயங்காலத்தில் இராமராதரை உதோத்திரம் பண்

ஹிமவனுக்கு ஆயிரம் சொர்ணத்தேய தோஷம் அப்பொழுதே
 போய்விடுகிறது. தனுஷ்கோடி க்ஷணமும் இராமநாதர் தரிசனமும்,
 ஒருவனுக்குக் கிடைத்தால் அவன் காலிக்கு ஏன் போகவேண்டும்?
 இராமநாதரைச் சேவித்தும் கிடைக்காதது வேறெந்தத் தர்மம்தான்
 செய்தாலும் கிடைக்கப்போகாதிட்டால். எப்பொழுதாவது ஒருதரம்
 இராமநாதரைத் தரிசிப்பதவன் தான் சொந்தத் தகப்பனுக்குப் பிற
 வாதவன். காலைநிலைமுற்றிநுந்து மூன்றுதரம் இராமநாதரைத் தியா
 னம் பண்ணுகிறவனுக்கு முதல் நாள் செய்தபாபம் அந்தக்ஷணமே
 அடியோடே நாசமாய்ப்போகிறது. பக்தர்களைக் காப்பாற்றுகிறதற்கு
 இராமநாதர் கண்கணக்கிட்டுக் கொண்டுருக்கும்போது ஏ! ஜனங்க
 ளே, ஏன் கஷ்டப்படுகிறீர்கள்? கருணாக்கிருப்பிடமான இராமநாதர்
 பிரசன்னரானால் கண்டவர்களும் குறிபனைக்கண்ட பணிபேரல நீக்
 கிவிடுகின்றன. பிரமணப்போகிறசமையத்திலே இராமநாதரை ஸ்மரித்
 துவன் மறுபடியும் பூமீதில் பிறவாமல் விவசையாள்ளிடுகிறான். இராம
 நாதர் மஹாதேவா! கருணாமித்யே! என்று ஸ்தா தியானம் பண்ணு
 கிறவனுக்குக் களிபாஷ்யிடையில்தான். இராமநாதர்! ஜகந்நாதர்! துர்ஜய
 கிலேலோகிதா! என்று உச்சரிக்கிறவனுக்கு மாயையினாலே துன்பங்க
 ளைப்பாது. நீலகண்டா! மஹாதேவா! இராமோகவா! சதாசிவா! என்று
 தியானிக்கிறவன் காமத்தால் பிடிக்கப்பட்ட மாட்டான். இராமோகவா!
 காலகாலா! காலகாலவிஷாசநா! என்று ஸ்தா தியானம் செய்வான் கோபத்
 தாலே துன்பமடைபவனே மாட்டான். இராமநாதருடைய கோரினைக்க
 ட்டைக்கொல்லுகட்டுகிறவன் மூன்று கோடி சூலங்களோடு சொர்க்கத்
 தையும், செங்கல்லாக்கட்டுகிறவன் பரமபதத்தையும், கருங்கல்லால்
 கட்டுகிறவன் பிரமபதத்தையும், க்ஷுடிகாதிசூலங்களால் கட்டுகிறவன்
 விமானத்திலேறிக்கொண்டு விவிலோகத்தையும், தாம்பிரத்தால் கட்டு
 கிறவன் விவசாயிபத்தை அடைந்து, விவதாடைய அர்த்தாசனத்தில்
 உட்காரும் பெருமையையும், வெள்ளியால் கட்டுகிறவன் விவசாயரூப
 த்தையடைந்து விவணப்பேரலச் சதாசந்தோஷத்தையும், சொர்ணத்
 தால் கட்டுகிறவன் விவசாயரூபத்தையும் அடைகிறான். ஏழையான
 வன் மண்ணால் இராமநாதர் ஆலபத்தைக் கட்டுகிறதற்கும், தனிகளு
 ளவன் தங்கத்தாலே கட்டுகிறதற்கும் பயன் ஒன்றே. இராமநாத மஹா
 விக்கத்துக்கு அபிஷேகம் பண்ணியவைகிற மூன்று காலங்களிலும்
 காளை முதலான மூலவீரத்தியம், பாட்டு, கர்த்தன முதலியவை செட்
 தவைக்கிறவன் மஹாலா தகங்களினின்றும் விடுபட்டு ருத்திரலோகத்

நில் பூவுயிரிடுக்குத் தன்மைபை அடைகிறது. ருத்திராத்திரபாயம்
புருஷருத்தம், திரிசுபர்ணம், பாவமான்யாதி பஞ்சசாந்திலையுமியீ
திபோடு ஐகீகிறவனும் பகலின்பாலானும் தவிரானும், கெய்வானும்,
பஞ்சசய்விபத்தானும் அபிஷேகஞ்செய்து வைக்கிறவன், காகத்தை
பண்பனிக்கமாட்டான். இந்த மஹாலிகத்துக்கு டெய் அபிஷேகஞ்
செய்கிறவன் கற்பகோடி ஜன்மங்கனிற்செய்த பாபங்களினிள்
தும் உடனே விடுபடுகிறது. கோலின் பாலால் அபிஷேகஞ் செய்
கிறவன் இருபத்தோருதலை முறைகளை உத்தரானம் பண்ணிக்
கொண்டு விவலோகம்போய் அவ்விடத்தில் பெருமையோடு வாழ்ந்
திருப்பான். தவிரால் ஸ்காணம் பண்ணுகிறவன் சமஸ்த பாபங்
களினிள்தும் விடுபட்டு விஷ்ணுலோகம்போய்ச் சுகமாக வாழ்ந்தி
ருப்பான். தேனூல் ஸ்காணம் பண்ணுகிறவன் சுகல பாபங்களையு
முதறிவிட்டுப் பிரமலோகம்போய்ச் சுகமாக வாழ்ந்திருக்கிறது. கல்
ஸெண்ணியாலபிஷேகஞ் செய்கிறவன் ருபேலோகம்போய்
வாழ்வான். கருப்பஞ்சாற்றால் அபிஷேகஞ் செய்விப்பவன் சந்திர
லோகம்போய்ச் சேருவான். ஏனுமிச்சம்பழ சசத்தானும், மாம்பழச்
சுற்றானும் ஸ்காணம் பண்ணுகிறவன் பிதர்லோகம் போவான்.
இளரோல் ஸ்காணம் பண்ணுகிறவனுக்குப் பிரம்மஹத்திரபாதி சுகல
பாபங்களும் தொலைந்து போகின்றன. வாழைப்பழத்தைப் பிசைந்து
அபிஷேகஞ் செய்விப்பவன் சுகல பாபங்களையும் காலம்பண்ணிவிட்டு
வாபுலோகம்போய் வாழ்வான். வடிக்கட்டினை குளிர்ந்த ஜலத்தால் அபி
ஷேகஞ் செய்விப்பவன் வருணலோகம்போய் வாழ்வான். சத்தனாங்
கலந்த ஜலத்தைத் தானபாத்திரத்தில் விட்டு அபிஷேகஞ் செய்கி
வன் கந்தருவலோகம்போய்ச் வித்திருப்பான். தாமரைத் தடாகத்து
ஜலத்தைக்கொண்டு வந்து புஷ்பவாசனைபூட்டித் தங்கரேக்குடன்
கலந்து அபிஷேகம் செய்துவைக்கிறவன் துந்திரலோகம்போய் அவ
னுடன் அர்த்தசனத்தில் வீறதிருந்து அவர்களுடன் சந்தோஷமாக
இருப்பான். பாதி, கீலோத்பலம், செங்கழுநீர், கரபுண்ணி, அவரி
முதலிய புஷ்பங்களால் வாசனைபூட்டியவராலே அபிஷேகஞ் செய்
கிறவன் பாபங்களினின்று விடுகிச் விவலோகம்போய்ச் சிப்பி
டன் வாழ்ந்திருப்பான். ஏலம், கற்பூசம், விளையிச்சைவேர் இவைக
ளால் வாசனைபூட்டித் தந்தஜலத்தால் இராமநாதருக்கு அபிஷேகஞ்
செய்து வைக்கிறவன் அக்கினிலோகத்துக்குப்போய்ச் சுகல போக
கின்றும் அனுபவிக்கிறது. கங்காதீர்த்தத்தைக் கொணடுவது இரா

மகாதருக்கு அபிஷேகஞ்செய்துவைக்கிறவன் சிவன் கூடப் பூஜிக்கத் தக்கவனுமே; சந்தேகமேயில்லை. இராமநாதருடைய அபிஷேகத் தக்காக மன்றாடும்பொருட்கிறவன் தூதுவயது பூலோகத்தில் வாழ்ந்து போகப்போகியவர்களை யனுப்புகிறான். தாம் பிரக்குடம் கொடுக்கிறவன் தேவேந்திரனாய் விடுகிறான். வெள்ளிக்குடம் கொடுக்கிறவன் பிரம்மலோகத்துக்கும், தங்கக்குடம் கொடுக்கிறவன் சிவலோகத்துக்கும், இரத்தினக்குடம் கொடுப்பவன் சிவசமீபத்துக்கும் போகிறான். இராமநாதருடைய அபிஷேகத்துக்காகவும், காவேர்தீர்ப்பத்துக்காகவும் கறவைப்பக்கைக் கொடுக்கிறவன் சிவலோகத்தை யடைந்து சிவ சாரூப்பியத்தை யடைகிறான். இராமசேதுவே, தனுஷ்கோடியே, இராமநாதர் என்று சொல்லிக்கொண்டு 'எந்த ஜலத்திலாவது ஸ்நானம் பண்ணினால் அவன் ஸேது ஸ்நானபலனை யடைகிறான், இராமநாதருடைய ஆலயத்துக்குச் சாந்து பூசுகிறவனுடைய புண்ணியத்தை தூதுவூருஷமாளு மென்னால் சொல்லிமுடியாது. இராமநாதருடைய ஆலயத்தைப் புதுப்பிக்கிறவன் மூன் சொன்ன வகையிலே தூது பங்கு அதிகமான பலனை யடைகிறான். ஜீரணமாப் பதிக்கிற இராமநாதர் கோயிலைப் பக்தியோடு கட்டிவைக்கிறவனுக்குப் பதினாறாம் பிரம்மஹந்தி தோஷங்கள் கிங்குமின்றன. இராமநாதர் சங்கிதியில் சந்தோஷத்துடன் தீபங்களைற்றினால் அவன் மாயா படலத்தையுடைத்துக்கொண்டு பிரம்ம ஐக்கியத்தை யடைகிறான். இராமநாதருக்கு நெய், எண்ணெய், பச்சைப்பயறு, சர்க்கரை, அரிசி, வெல்லமியைவகளைக் கொடுக்கிறவன் தேவேந்திர பதத்தையடைகிறான். இராமநாதருக்குப் பெரிய கண்டாமணி, கண்ணாடி, பேரி, மிருதங்கம், படகம், கில்லாணம், முரசம், புன்னாக்குழல், தாளம் முதலான வாத்தியங்களைக் கொடுக்கிறவன் பதினொட்டு வாத்தியங்களும் கோஷிக்கும்படியாக விமானத்தின்மேலேறிப்போய்ப் பலவகையான போகங்களை யனுப்பித்துக்கொண்டு அநேக யுகங்கள் சிவலோகத்தில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறான். இராமநாதரை யுத்தேசித்துக் சொற்பன் கொடுத்தாலும் கொடுத்தவனுக்கு அது அந்த பலனாகவனருமென்று சொல்லப்படுகிறது. இராமேசுவரத்தில் இராமநாதருடைய சங்கிதியில் லகிக்கிறவன் இறப்புப் பிறப்பில்லாத முக்தியையடைகிறான். ஆயுசும், பெணவனும், சம்பந்தம், மனைவி மக்களும், கடினத்துக்குள் அழிந்து போகின்றன. வீடு, வயல் முதலிய ஐவரியங்களை அரசர் முதலா

வாய்வாய் அபகரித்துக்கொள்ளுகிறார்கள். ஆகையாலே சம்சார விபரபாத்தை குழித்தவிட்டுத் தன்னைச் சரணமடைந்தவர்களுடைய ஆபத்துக்களை நீக்குகிற பரிசுமகாதையே ஸ்மிர்த்தாக், நீர்த்தனம் பண்ணி, அவருடைய மகிமைமையே கேட்டுக்கொண்டிருக்கவேண்டியது. இராமநாதரை ஸ்மிர்த்திடும், நரிசித்திடும், விரிசித்திடும், அர்ச்சனை பண்ணுகிறதும், அந்த கண்ணத்திலேயே பாபங்களை நீக்கிவிடும். பாத்திரங்களுக்குள்ளே உத்தமமான பாத்திரம் இராமநாதர். ஆகையால் அவருக்குக் கிராமநாதனம் பண்ணுகிறவன் தேவகாந்தத்திலே விவசேயாய்விடுகிறான். இராமநாதருக்குக் கொஞ்சம் கொடுத்தாலும் அவன் மதுஜன்மத்தில் பூலோக சக்சிவர்த்தியாய்விடுவான். ஆகையால் அவருக்கு விரிசி, சத்திரம், சாமரம், சந்தனம், குங்கிலிபம், இவைகளைக் கொடுக்கிறவன் மதுஜன்மத்தில் பூமண்டலாதிபதியாவான். இராமநாதர் பூஜைக்காக நந்தவனம் வைக்கிறவன் அக்ஷமேத பரிணயமாகுகிறான். சந்தனம், கோஷ்டம், குங்குமப்பூ; கஸ்தூரி, குங்கிலிபம், பனுகு சங்கு, சரணக்கட்டை, இவைகளைக் கொடுக்கிறவன் மதுஜன்மத்தில் வேதபாரங்கதனான பிராம்பரானாதிப் பிரேந்தா ஐகவரியத்தை யனுபவிக்கிறான். விலை உயர்ந்த முத்து, ஆபரணம், வஸ்திரம், இவைகளைக் கொடுக்கிறவன் ஒரு நாளுக்கு தரித்திரத்தை யடைபயமாட்டான். இராமநாத மஹாலிங்கத்தைச் சேவிக்கிறதற்காதல், பேசுகிறவுளைக் கண்டு. பாபக் கூட்டங்களெல்லாம் நடுக்குவிழ்வன. இராமநாத லிங்கத்தின் மகிமைமையே கேட்டாலும், விரித்தாலும், நரிசித்தாலும், வணங்கினாலும், பூஜித்தாலும், மனிதனுக்குத் தாள்பயமானது ஒன்றும்கிடையாது. இராமநாத லிங்கத்தைத் தரிசித்தால், வேதமோதுவானேன்! சாஸ்திரம் படிப்பானேன்! தீர்த்தவாத்திரை செய்வானேன்! மோட்சாபேட்சையுள்ளவர்கள், நாராதிரை மூர்ப்புவந்து, பொறிபுலன் ஓடுங்கி, மாரணம் அடைவதற்கு முன்னே பிராமநாதரைச், சித்தித்துக் குதித்துப் பூஜிக்கவேண்டும், சகல புராணங்களிலேயும் சகல தர்மம் சாஸ்திரங்களிலேயும், இராமநாதர் பூஜைக்குச் சமாணமான தர்மம் விதிக்கப்படவில்லை. மஹாகுரியுடையவராயும், பிரபுவாயுமிருக்கிற இராமநாதரைப் பத்திஷ்டன் சித்தம் வணங்குகிறவர்கள் புத்திர, மித்திரகனத்திராதிசூடன் பூலோகத்திலுள்ள சகலபோகங்களையும் திருப்பி உண்டாகும் வகையில் அதுபவித்துத் தேவகாந்தத்தில் இறப்பது மிதப்பிண்ணாத

சாகஸ்தமன முக்தியை உடைவார்கள்.

கேளுங்கள் முனிவர்களே! இராமநாதருடைய வைபவத்தைப் பெடுத்துவாத்தலிட்டேன். இந்த அத்தியாயத்தை நிரந்தரம் பதிவுடன் படிப்போரும் கேட்போரும், இராமநாதரைச் சேவித்த பலனையும், தனுஷ்கோடி மஹா தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணின பலனையும் அடைவார்கள்.

நாற்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்
முடிந்தது.

நாற்பத்துநாலாவது

ஸ்ரீராமர் இராமநாதலிங்கப்
பிரதிஷ்டை செய்த வரலாறு கூறின

அத்தியாயம்.

சகல வேதசூத்திரங்களின் தத்துவங்களைப் பறித்து, புராணக் கடனைக் கவராதவராயும், வியாசருடைய திருவடிச்சேவையிலே சகல அடிபங்களை யும் போக்கிக்கொண்டவராயும், சகலருக்கும் புராணர்த்தோபதேசம் பண்ணி உபகாரம் பண்ணுகிறவராயும், முனிவராயிருக்கிற நாங்கள் எங்களுக்குப் புராணங்களைச் சொல்லிய பதக்கிரகம் பண்ணியிருக்கிறீர்கள். இப்பொழுதும் தங்களால் சொல்லப்பட்ட வேறு பஹாநியத்தைக் கேட்டுக்கிருதார்த்தர்களாயிட்டோம். ஆகிலும் ஸ்ரீராமசத்தி ழித்தி, ஸ்ரீராமலிங்கத்தைப் பிரதிஷ்டை பண்ணின விதத்தைக்கேட்க ஆவதுன்னவர் களாயிருக்கிறோம். தேவரீர் அதை பெங்களுக்குச் சொல்கிறார்களேயென்று கேட்கச் சூதமுனிவர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

கேளுங்கள் பிரம்மணனோத்தமர்களே! இந்தக் கந்தமாநகரத்தில் ஸ்ரீராமச்சத்திஸூர்த்தி இராமலிங்கத்தைப் பிரதிஷ்டை பண்ணின காலத்தைச் சொல்லுகிறேன். பலசாலியான இராமனின் தன்மையைத்திரிசூர்த்த நம்பாரியை யபகரித்துக்கொண்டு போன

யின் தீரணை இராமசுந்தரன் தம்பி இலட்சுமணனோடு வான சேனைகளை யழைத்துக்கொண்டு மயேகந்திரங்கிரியோய்ச் சேர்த்து, அபராமாண சமுத்திரத்திலே அணைகட்டி, அதன் வழியாக இராவணனுடைய இலங்கைபுரிக்குப் போனார். அப்பொழுது ஆவிரம் இரணங்கையுடைய சூரியனந்தமமையினரின் பிரதோஷகாலத்தில் பூர்ணசுந்தரப்பிரகாசத்திலே சைனியங்களோடுகூடச் சுமேலமலை போய்ச் சேர்த்தார். அப்பொழுது தன் உப்பரிக்கையினால் உட்கொண்டுக்கொண்டிருந்த இராவணனைக் கண்டு பலசாலியான சுக்கிரீவன் அங்கே தாவி, பிராவணனுடைய கிரீடத்தை யுதைத்துக் கீழே தள்ளியிட்டான். மருடமிழந்த சாவணன் தன் கிரீடத்துக்குப் புருந்தான். ஸ்ரீராமர், தம்பி இலட்சுமணன், சுக்கிரீவன் முதலியவர்களோடுகூடச் சேனைவைப் பருவத்தின்மேலிருந்து நேழிறக்கி, நிலங்கைக்குச் சமீபத்திற் கூடாரமடித்து இருக்கச்செய்தார். அந்தக்கூடாரத்தில வானசேனைகள் தங்கியிருக்கும்போது, இராவணனுடைய பேரர் வீரர்களைய பர்வதன், பூதன், ஐதம்பகி, காசி, பிரதேவசன், ஸுப்ரதேவன், அத்ருதி, பிரஹந்தன் முதலானவர்கள் ஆயுதபாணிகளாய்ச் சைனியங்களை யழைத்துக்கொண்டு, கண்ணுக்குத்தெரியாமல் மறைந்திருந்து அடிக்க ஆரம்பித்தவுடன் விடேஷன் அவர்கள்மறைந்திருக்கும் மாயாசக்தியைத்தொலைக்க, கண்ணுக்குத்தெரியின்ற அவர்களை பலசாலியான வானசேனைகள் அடித்துக் கொள்ளார்கள். உடனே இராவணன் சேனைகள் அழிந்ததுகண்டு சமியாமல் வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டுச் சேனைகளை அணிபாக வருத்தமின்று, பாணங்களுலே வானசேனைகளை வெறித்தான். அது கண்டாரமன் இராவணனோடு சண்டையெய்யும்படியாய்ச் சேனைகளோடும் புறப்பட்டார். அப்பொழுது இலட்சுமணன் இந்திரஜித்தேரமும், சுக்கிரீவன் விசுபாட்சனோடும், அங்கதன் கர்வடனோடும், கணன் பவுண்டரனோடும், பனசன் புடசனோடும், கைகலந்து பயங்கரமான தொத்தயுத்தஞ்செய்தார்கள். பிறகு பயங்கரமான வானப்படைகளால் இராட்சதர்கள் முறிபடிக்கப்பட்டு, இரணகணத்தையிட்டுச் சீக்கிரமாக இலங்கைப்பட்டணத்துக்குள் ஓடினார்கள். அதுகண்ட சாவணன் தன் பிள்ளையான இந்திரஜித்தையனுப்ப, அவன் வந்து வாகபாசத்தால் இராமனுட்குமணர்களைக் கட்டியுருட்டியிட்டான். உடனே மறைத்மாவான கருடன்வந்து கிரீடமிழ்த்துவிட்டார். பிரதேவதன் என்பவன் அந்நேரமாக ஓடிவந்து,

கஜ்ஜித்த, கைதலிலே விபிஷணரை ஒன்றியடித்தான். மதன பஸ
 லாஜா விபிஷணன் அந்த அடியால் கொஞ்சங்கூட அசையாமல்
 துமவாணப்போலிருந்து எட்டுமணி கட்டிய யூரோசக்தியென்றும்
 ஒரு ஆயுதத்தைய மந்திரோச்சாரணஞ்செய்து அவன் தலைக்கு துல
 ட்சியம் வைத்துப் பிரபோகம் பண்ணினார். இத்திரனுடைய வச்சி
 ராயுதம்போல மஹா வேகமாய் வந்த அச்சத்தினால் தலைவதுத்து
 பெருங்காற்றுவடிபட்ட மாத்தைப்போல விழுந்தான். அது
 கண்டு துண்டாக் அதிகவேகத்தோடு வானசேனையை விட்டடி
 னான். அப்பொழுது வாயு புத்திரனான அனுமான் ஒரு மாத்தை
 பெறித்து, அவனைவடித்துக்கொன்றார். இவ்விதமாகப் பிரகம்
 னும், அம்சாட்சனு மிறந்துபோனவதக்கண்டு மிஞ்சியிருந்த ராட்
 சதர்கள் தங்களுடைய இராஜகுமிய இராவணனிடத்திற்கொடித்
 தெரிவித்தார்கள். உடனே இலங்கேசனான இராவணன் துங்கிக்
 கொணடிருந்த தன்** தம்பியான சூம்பகரினை பெருப்பிச்
 சண்டைக்கனுப்ப, அவனை இலட்சுமணரானவர் அதிக கோடல்
 கொண்டு பீரம்மாஸ்திரத்தினுடையது மடித்தார். துஷணனுடைய
 தம்பிகளாகிய வச்சிரகேசன், பிரமாதி என்னும் இராவணனுக்கொப்
 பானவாகினை அனுமாஜா நீயனும் அடித்து வதைத்தார்கள் விதவகர்ம
 னுடைய புத்திரனான ரனக், வஜ்ரதம்வ்ருணையும், வானா கிரேஷ்ட
 னுமிய குழந்தை, அகம்பனையும் கொன்றார்கள். குலபுகமணன் அநிக
 வகி, திரிசான், கக்கிரீவகி, நராதிகன், என்பவர்களையும், அனுமான் கும்ப
 கண்ணனுடைய இரண்டு குமாரர்களையும், வியேஷணக், காக் குமாசு
 னமகாராட்சனையும், அடித்துக்கொன்றார்கள். இவ்விதம் தோக்
 யடைந்த இராவணன் தன் பட்டணத்துக்குள் புருத்து, பிள்ளையா
 னிய இத்திரஜித்தைச் சண்டைக்கனுப்பினான். அப்பொழுது இத்திர
 ஜித்த, சகோதரர்களான இராமலட்சுமணர்களை மயங்கவடித்து,
 அங்கதனுடைய அம்புகளாலே வாகனமிழந்து ஆகாயத்தில் வின்று
 கொண்டு, குழந்தை, அகம்பகன், கக்கிரீவகி, நனகி, ஜய்பவன் முதலா
 ன படைத்தலைவர்களுடன் வானங்களினை யெல்லாம் அடித்துத்
 தெரம்சம் பண்ணி, ஆகாயத்தில் மறைந்து வின்றான். அப்பொழுது
 விபிஷணன், இடவாது குல அல அலங்காரமான இராமனை கமங்கரித்
 துக் கைகூப்பிக்கொண்டு, “ஐயா! குபேரனுடைய கட்டினால் இக்
 தக் ஒழிவதுவல்லது வகையில் ஜலம் கொண்டு வந்திருக்கிறது. அந்த
 ஜலத்தினால் கண்ணித் துடைத்துக்கொண்டு பாரப்பவர்கள் கண்

ஊக்கு மறைத்திருப்பவர்களெல்லாரும் என்றுத் தொண்டரார்களின் ஆகையால் நீர் இந்த ஜலத்தால் கண்ணைத்துடைத்துக்கொண்டால் மறைத்திருக்கிற பிராணிகளெல்லாம் உம்முடைய கண்ணுக்குத் தெரையும்", என்று சொல்ல, ஓராமன் அந்த ஜலத்தைப்பெய்துத் தன் கண்களிலும், ஓல்ட் கமணன், கக்கிவன், ஐயுமன், ஐக்புமன், கங்குதன், மயித்தன், மூய்தன், நீலன் இன்னம் மற்றுமுள்ள வானவர்களினுடைய கண்களினுமதைப்போட, ஆகாசத்தில் மறைந்துகொண்டிருந்த இந்திரஜித்து எல்லாருடைய கண்களுக்குத் தெரியப்பட்டான். இப்படிக்கண்ணுக்குத் தெரிந்த இந்திரஜித்தை ஓல்ட் கமணன் விரட்டி புத்தஞ்செய்ய, இருவருக்கும் பிரகலாதனுக்கும், இந்திரனுக்கும் கோத்தசனடைமையப்போலக் கொடிய சண்டையுண்டாய் வெகு பிரயாசப்பட்டு மூன்றாவது காலில் இந்திரஜித்தைக் கொன்றார். புத்திசாவிமான மூரமனும் மூலபல சேனைபைத் தொலைத்தார். இந்தமாதிரி தனக்குப் பிரியமான குமாரனிறத்துபோகதைக் கேட்டு, இராவணன் கோபங்கொண்டு, இரத்தின்மேலேறி, அநேக சேனைகளோடு பட்டனத்திலிருந்து வெளிக்கிளம்பி, கடுவழியில் ஜானகியைக் கொல்லுத்தனப்பட்டான். அதை யங்குள்ள அருந்தர்கள் தடுத்ததனால் கோக இரணகனம் வந்துசேர்தான். அப்பொழுது இந்திரசாநியான மாதனியானவன் தோல், மயிர், வால் முதலிய உறுப்புக்கெல்லாம் சொர்ணமாகிருக்கிற குதிரைகள் கட்டப்பட்டுச் சூரியனைப்போல ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கிற தேரைக்கொண்டுவந்து இரணகனத்தில் நிறுத்தினான். மஹா தர்மிகரான ஸ்ரீராமர் அந்தத் தேரின் மேலேறிக்கொண்டு, இராவணனோடு யுத்தம் தொடங்கிப் பிரம்மாஸ்திரத்தால் அவனுடைய பத்துத்தலைகளையும் வெட்டியெறிந்தார்.

இப்படி இராவணனைச் சங்கரித்தது கண்டு மகிழ்ச்சிகொண்ட தேவர்கள், ஸ்ரீராமர்கள், சித்தர்கள், அத்தியாதார்கள் முதலியோர் ஸ்ரீராமசுந்தரினை ஜபா விஜயிபவாவென்று வாழ்த்தியவர்களே புஷ்பகருஷம் பொழிந்தார்கள். பிறகு ராமசுந்தரின் வீரேணின் நிலம் கர்ப்பிதாக அபிஷேகஞ்செய்துவிட்டு, சீதா இடைக்கணனர்களுடனும், வானசேனைகளோடும், ஆசுவதிக்க வந்த தேவர் கட்டடங்களோடும், புஷ்பகவிமானத்தி லேறிக்கொண்டு கந்தமாதனபருவமும் வந்தடைந்து, சீதையின் கற்பைப் பரிசோதித்த மகிழ்ச்சிருந்தார்.

அப்பொழுது தண்டகரணிப வாகெனான அகத்தியர் முதலான
 ரிஷிகளும்செல்லாம் ஸ்ரீராமர் இராவணனைச் சங்கரதம்பண்ணி
 வந்திருப்பதை வறிந்து கந்தமாநகரம் வந்து அவரைத்தடுத்த ஆர
 ம்பெத்தார்களும்:—“வேகா துக்கெரகம் பண்ணின ரஸசத்திரா! உயக்கு
 வந்தனம்; இராவணனை வழிகெப்பூரெயில் அவதரித்தவராயும்,
 தூடகை, கபாது இருவகரயுங்கொன்று விசுவாமித்திராடைய வாகத்
 தத் கந்தவராயும், பாதபங்கஜ தானியினும் வாகெனெய்க்குச் சரப
 விமோசனஞ் செய்தவராயும், கியனுடைய விஸ்வ விநாயாட்டாக
 முறித்துச் சீதையைப் பாணிக்கெரகணம் பண்ணினவராயும், வழி
 யில்வந்த பரகராமரை ஐயித்து விரட்டினவராயும், அடலேகித்தூ
 கொடுத்த வரத்தால் கட்டுப்பட்ட தகப்பனுடைய வார்த்தையை
 விநாசித்ததம்பொருட்டுச் சீதா இலட்சுமண சமேதராய்க் கா
 ட்டுக்குப் போனவராயும், பிரார்த்தித்துக் கேட்ட பாதஞ்சி
 குப் பாதுகாதானம் பண்ணினவராயும், சரபங்கிஷி சொர்க்
 கத்துக்கு போக ஈழனுக்கெரகம் பண்ணினவராயும், விராநனை
 வதம் பண்ணினவராயும், ஜடையுவுக்கீதர் கிளேவராயும், மாயா
 மிருகவேஷம் பூண்டவனான மாரீசனுடைய அங்கத்தைச்சென்
 னுபின்னப்படுத்தினவராயும், சிதைவை அபகரித்துக்கொண்டு
 போன இராவணனோடு சண்டைகொய்து மடிந்த ஜடையுக்கு
 அக்கினி காரியம்பண்ணி மோட்சம் கொடுத்தவராயும், சூபந்த
 சமஸ்திராமம் பண்ணினவராயும், சபகோரம் பூஜிக்கப்பட்ட திரு
 வாடகரை யுடையவராயும், கக்கிரைவனுடைய கிளேகதீதைப்
 பெற்று வாலியை சமஸ்திரித்தவராயும், சமுத்திரத்தில் சேது
 வைக்கட்டி இராவணன் முதலான இரட்சதர்கெல்லாரை
 யும் வதம்பண்ணினவராயும், ஸம்ஸார சாகரத்தைத் தாண்டி
 தற்கு ஓடம்போன்றிருக்கிற பாதங்கிளையுடையவராயும், பக்தர்
 களுடைய துக்கங்களை நீக்குகிறவராயும், ரச்சிதானந்த சொருப
 ராயும், ஜகத்துக்கெல்லாம் கேதமத்தைச் செய்கிறவராயும், இரா
 மன் முதலான புண்ணிய காமங்களை ஐயிக்கிறவர்களுடைய பாபங்
 களைப்போக்குகிறவராயும், ஸமந்தலோகங்களையும் கிருஷ்ணத்துப்
 பரிபாலித்து ஸம்ஸாரம் பண்ணுகிறவராயும், கருணாமூர்த்தியா
 யும், பக்தரட்சண தீட்சிதராயும், விபேஷணநுக்கீதர் கந்ததைக்
 கொடுத்தவராயும், சீதாசமேதராயுமிருக்கிற உயக்கு வந்தனம்,
 வந்தனம்; ஐ ராமா! இலக்கேசுவரனான இராவணனைவதைத்து

மே? நீர் இந்தப் பருவத்தில் கந்தாபனம் பண்ணுகிற சிங்கத்தி னுடைய தரிசனமானது மனிதர்களுக்கும் கையெழுத்திற்கு சிங்கத் தத்தரிசிப்பதைவிடக்கூடியுமடங்கு அதிகமானபுண்ணியத்தைக் கொடுக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. புண்ணியி பாபங்களாகிற கட்டைகளைவெறுப்புப்போல காசம்பண்ணுகிற இந்த சிங்கமானது உமது பேராலே இராமசிங்கமென்று உலகத்தில் பிரசித்தியபடப் ட்டும். இராமசந்திரா; கருணாநந்தியே! மஹாதபாவா! சிங்கப் பிரதிஷ்டைசெய்யும் விஷயத்தில் தாமசிக்கவேண்டாம்” என்று சொன்னார். அதுகேட்ட ஜகத்பதியான சூரியர் இரண்டுமுகர் த்தம்வகைக்கும் சுபமுகர்த்தத்தைப் பற்றி யாலேறித்து, அந் நாகர பகவதது “அஞ்சனக்கும் வாயுவுக்கும்பிறந்த அதுமாயே நீர் விவணுக்கு வரகஸ்தானமாயிருக்கிற கைலாசத்தாக்குப்போய் அதிசேகிதத்தில் ஒரு சிவசிங்கம் கொண்டுவாரும்” என்று ஆக்ஞா பித்தார். விரியமுள்ள ஆஞ்ஞாயேயர் இரண்டுமுகர்த்தம்வகைக்கும் சுபமுகர்த்தத்தை யிரையாதுபார்த்துப் புஜங்களைத் தட்டிக்கொ ண்டு, சர்வதேவர்களும், மஹாத்மர்களான ரிஷிகளும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே கந்தமாதனம் நடுக்குமபடி உபசர்பாய் ற்து, அதிசவேசமாக ஆகாசமாய்க்கொய்ப்போய்க்கைகாசத்தையடை ற்து, சிங்கத்தைத் தேடிப்பார்த்து அடிப்பட்டாமைமால், சக்கரரு க்கு வாகஸ்தாலுமாயெ கைலாசபருவத்திலேயே விழக்குறணி யிருக்கும்படி தர்ப்பந்தைப் பரப்பி அதன்மேலேயிருந்து இந்திரி யங்களை ஐயித்தது, கைலாசத்தைபடக்கி வார்த்துவபாகுவாய் நிரா லம்ப போகத்திலிருந்து மஹாதேவனைக் குறித்துத் தபகபண்ணிக் கொண்டிருந்தார்.

கேளுங்கள் ரிஷிதவதர்களே! அதுமாலிப்படிச் கைலாசத்தில் தபகபண்ணிக்கொண்டிருக்கையில், கந்தமாதனத்திலிருந்த உண் மைதெரிந்த முனிவர்கள் எல்லாரும் அதுமான் வராததையும், கு றித்த டுகர்த்தகாலம் எல்லாம் சென்று கொஞ்சமாயிருப்பதை யும் கண்டு சூரியனைப்பார்த்து “ஓ ராமா! குறித்தமுகர்த்தம் தப் பிப்போகிறது. ஆகையால் இவ்வொளவன் விளைபாட்டுக்காக மண லாக் செப்தவைத்திருக்கிற வெலிங்கத்தை பெடுத்து நீர் பிரதிஷ்டைபண்ணுகிறீ” என்று சொல்ல, சூரியனும் உடனே இரட்சாபந்தனம் பரூணிக்குவாந், ஆனிமாசம், கக்ஷிப பட்சம், தகயி நிதி, புதகி, விழைம, ஹஸ்தாட்சத்திரம், விபதிபாதம்,

கரணஜகரணம், "கண்ணியாசந்திரன், விருஷபாவி இவைகள் கூடிய
கபமுடர்த்தத்தில் கந்தமாநன் பருவத்திலே வெலிக்கத்தைப்
பிரதிஷ்டைபண்ணிக் கங்காதாரையும், சந்திரசேகரரடியிருக்கிற
சாம்ப பரமேசுவரனை வாராதனை பண்ணினார். உடனே மஹாதேவர்
பார்வதி சமேதராய் விற்கத்தவிரின்றம் ஆவிர்ப்பவித்து, ராமரைப்
பார்த்து "மஹாத்மாவான ராகவா! தனுஷ்கோடியில் ஸ்ரீராமன்
பண்ணி நீ ஸ்தாபனம் பண்ணின விற்கத்தைத் தரிசிப்பவர்கள்
மஹா பாதகர்களாக இருந்தாலும் அவர்களுடைய பரபங்கெல்
லாம் பஞ்சாயப்பறந்து போய்விடுகிறது. இராமசந்திரா! இதில்
சமுசயமின்!" என்று வரங்கொடுத்தார். ஸ்ரீராகவன் அந்தவிற்கத்
துக்கு எதிரில் கந்திகேசுவரரை ஸ்தாபனம் பண்ணி, தன்னுடைய
தனுஷ்கோடியால் பூமியைப்பிளந்து ஒரு னெத்தை யுண்டாக்கி,
அதிலிருந்துண்டான தீர்த்தத்தால் இராமலிங்கத்துக்கு அபிஷே
கம் பண்ணினார். இந்தத் தீர்த்தத்துக்குச் சோடிநீர்த்தமென்று
பெயர். ரிஷிசுவரர்களே; யிர்த தீர்த்தத்தைப்பற்றி யுங்களுக்கு
முன்னாலேயே சொல்லியிருக்கிறேன். தேவர்களும், மூனிவர்க
ளும், ஈசர்களும், கந்தவர்களும், அப்ஸரஸ்களும், வானரங்க
ளும் தனித்தனியே ஒய்வொரு லிங்கப்பிரதிஷ்டை செய்து பக்தி
யோடும் பூஜைசெய்தார்கள்.

"கேளுங்கள் ரிஷிசுவரர்களே புத்தியும், முத்தியும் கொடுக்கும்
படியான இராமநாத லிங்கத்தை ஸ்ரீராமன் பிரதிஷ்டைபண்ணின
விதத்தை யுங்களுக்குச் சொன்னேன். இந்த லிங்கப்பிரதிஷ்டை
கூறிய அத்தியாயத்தைப் படிப்போரும் கேட்போரும் இராம
லிங்கத்தைப் பூஜைபண்ணின பண்டையடைந்து கடைசியில் சாயுஜ்
யத்தையும் அடைவார்கள்.

நாற்பத்துநாலாவது ஆத்தியாயம்

முத்தியை.

தாற்பத்தைத்தாவது

ஸ்ரீராமர் அனுமாமுகீகுத் தத்து

வோபதேசஞ் செய்த

அந்நியாயம்.

கேளுங்கள் சொன்னாதி ரிஷிசுவரர்களே; உத்தமமான கர்மங்
களைச்செய்த ஸ்ரீராமர் ஸ்ரீராமலிங்கத்தைப் பிரதிஷ்டைசெய்தபின்
பு, அனுமார் கைலாசத்திலிருந்து இரண்டு செவ்விகங்களைப் பெறத்
துக்கொண்டுவந்து தசாதருமாசனான வீரமுள்ள ஸ்ரீராமனையும்,
தோதேவியையும் லக்ஷ்மணனையும் சக்ரீவனையும் வணங்கினார்.
அப்பொழுது அனுமார், ஸ்ரீராமர் முனிவர்களுடனிருந்து தோதே
வியால் விளையாட்டுக்கொடிச்செய்யப்பட்ட கைலாசலிங்கத்தைப் பூஜை
செய்துகொண்டிருப்பதைப்பார்த்துக் கோபங்கொண்டு, தான் சி
வம்பட்டுக்கொண்டுவந்தலிங்கம் வினாயப்போய்கிட்டதே பெண்ட
துக்கமடைந்து தர்மக்குரான ராமரைப்பார்த்து "ஓ ராமா! நானே
றத்தஜென்மம் வினாயப்போய்கிட்டது. உலகத்திலே துன்பத்தை
மட்டும் அனுபவிக்க நான்பிறந்தேன். குரீரர்களான தேவர்களா
ளும், இராட்சதர்களாலும் நான் வெருதுன்பங்களை படைத்திருந்
தேன். உலகத்திலெங்குப்போலொத்த பிள்ளைகளை ஒருதாயும்
பெறவேண்டாம். சம்சாரசாகரத்தில் ஏராளமான துக்கத்தை அது
பயிக்கும்படி வெண்குரோந்தது. முன்னாலேயும்மையச் சேலிக்கிற
தினால் துக்கத்தை அனுபவித்தேன். பிறகு உமக்காகச் சண்டை
செய்து அதைவிட அதிகமான துக்கத்தை படைத்தேன். இப்பொ
ழுது நீர் என்னை பவமானஞ் செய்தபடியினால் அதிலும் அதிகமா
ன துக்கத்தைபடைய நேரிட்டது. பாரும்! சக்ரீவன் மனைவிரிமித்
தமகவும், இராவணன் தம்பியான கிபீஷணன் இராஜபத்துக்கா
கவும் உம்மைச் சேலித்தார்கள். நான் யாதொரு காரணமுமில்லா
மலே யும்மைச் சேலித்துவருகிறது உமக்கேதெரியும். காணரப்
படைகள் அனேகமிருக்கும்பொழுது நீர் என்னைத் தெரித்தெடுத்
துச் செவ்விகங்கொண்டு வருவதற்காகக் கைலாசத்துக்குப்போகும்
படி வாக்குபித்தீர். அடிபடியே பதிவேகமாகக் கைலாசத்துக்குப்
போய், அங்கே செவ்விகத்தைக் காணுமல் அடிப்பாடியேசுவரனைக்

ருதித்துத் தபசுசெய்து, அஸரிடமிருந்து கிங்கத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு சேக்கிரமாக வந்திருக்கிறேன். இங்கே நீர் ஒரு ஸைத கிங்கத்தைப் பிரதிஷ்டைபண்ணி நுனிவச்சோர்மீயு, தேவர்க ளோடும், கந்தர்வர்களோடும் குதூஹமாய்ப் பூஜை பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறீர். நான் கைலாசத்திலிருந்து கொண்டு வந்த கிங்கம் வினாசப் போய்விட்டது. இப்படித் தர்ப்பாக்கியஞான நான் ஐயோ! பூமிக்கு பரமாக ஆய்விட்டேன். ஏ! ஐயோ கந்தா! பிரபுவே, இரகுநாயகா! இந்தத் தக்க மென்றால் சைக்க முடிபயில்லை. சுவாமி, நான் என்னபண்ணுவேன்! எங்கேபோவேன்! எனக்கு கதியில்லையே. இராமா! நீர் செய்த அலமானம் பொதுக்கமுடிபாமைமால் நானிர்த்தச் சரீரத்தை விட்டுவிடுகிறேன்” என்று பலபடியாகப் புலம்பிக் கோபமும் சோகமும் மேலிட்டுத் தண்டம்போலப் பூமியில் விழுக்தார். அதுகண்ட சாமணும், தேவர் களும், முனிவர்களும், கந்தர்வர்களும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே அனுமராகுடைய கோபத்தைச் சமனம் பண்ணும்பொரு ட்டிற் சிரித்தருளத்ததுடன் ஸ்வார்த்ததைகாங்கிப்பெனார்:—“நீயுகர்த் தந்தப்பி வந்தபடியால் சீதைவின் ஸைதகிங்கத்தை நான் உத்தாப னம் செய்யும்படி கேரிட்டது. ஆகையால் நீ இந்த விஷயத்தில் கோபத்தையும் துக்கத்தையும் அடையாதே. அதுமானே என்னு டையகாரிபத்தையும், பிறந்தவன், இறந்தவன், பிறந்துகொண்டிருக்கிறவன் எல்லாருடைய காரிபத்தையும் நானறியேன். ஒருவனே தன்னுடைய கர்ம வசத்தால் பிறந்து இறக்கிறான். கரகத்து க்கும் போகிறான். பரமாத்மாவே நிர்ருணமா யிருக்கிறது. இந்த உண்மையை அறிந்து துக்கத்தை விட்டுவிட்டு, ஆன், பெண்! அகிம்பன் றிற் பேதமில்லாததாய், மாயா சதைமாய், பற்றற்றதாய், நிர்லிகார மாய்ச் சோநிமயமா யிருக்கிற பரமாத்மாவை எப்பொழுதும் தரிசித்துக்கொண்டிரு. தத்துவஞானத்துக்கு விசேதமான துக்கத்தை யேன் பாராட்டுகெய்? ஏ! வானசோத்தமா! தத்துவ ஞானத் தைக் கைக்கொண்டு கவயம் பிரசாசமான பரமாத்மாவைச் சதா தியானம் பண்ணிக்கொண்டிரு. தேவாநி பரிமாணக்கிள விட்டு விடு. சதா தர்மங்களைச் செய்துகொண்டிரு. பிராணி இம்மை செய்வாதே. பெரியோர்களை வணங்கு. இக்கிரியங்களை யடக்கு. பிறர் துஷ்டனை செய்யாதே. ஐயம் கிஷ்ணு முதலான தேவர்களைச் சதா பூஜைசெய். எப்பொழுதும் உண்மைபேசு. துக்

உத்தர விட்டுவிடு. பிரத்தியக் பிரமம் நுன்றேயுள்ளது. மந்திரென்று
 மிக்கிய பென்றோ ஞானமில்லாமையினாலே மோகமுண்டாகிறது.
 அந்த மோகத்தினாலே விராமத்தாற் பிரம்மத்தினிடத்திலே சக
 தங்கள் யதார்த்தமா யிருப்பதுபோலவற்பிதிக் கொள்ளுகி
 றுன். சகமுதலதென்று எண்ணப்படுகிற பதார்த்தத்தினிடத்
 தில் மூடர்களுக்கு இராக முண்டாகிறது. அதுபோலவே துக்க
 முதலதென்று எண்ணப்படுகிற பதார்த்தத்தினிடத்தில் துயே
 ளும் ஞானித்திறது. இந்த இராகதுயேஷங்களால் புண்ணியபாபங்
 காகிற கர்மத்திற் கட்டுப்பட்டுத் தேவர், மனுஷியர், திரிபக்
 முதலான ஜன்மங்கள் படைகிறான். பாரு. சக்தைம, அகில, கற்
 பூரம் முதலான சோபனமான பரிமா திரிபங்கள் எந்த சரீரத்
 தில் பட்டமாதிரத்திலே மலமாய்ப் போகின்றனவோ அந்த சரீ
 ரத்தைச் சுக்ருமென்று சொல்லலாமா? பட்சியம், போஜ்யம் முத
 லான போஜன வஸ்துத்தொல்லாம் எந்தச் சரீர சம்பந்தத்தால்
 மலமாய் விடுகின்றனவோ அந்தச் சரீரத்தை எப்படிச் சுக்ரும
 தென்று சொல்லலாம்? நல்லவாகையுள்ளதும், குளிர்ந்ததமான
 சீர் எந்தச் சரீர சம்பந்தத்தால் மூத்திரமாகின்றதோ அந்தச்
 சரீரத்தைச் சுக்ருமென்று எப்படிச் சொல்லலாம்? அகிசத்தமாயும்
 வெண்மைமையுமிருக்கிற வஸ்திரங்கள் எந்தச் சரீரத்தின் கேட்கல
 பால் அழுக்கடைகின்றனவோ அந்தச் சரீரத்தைச் சுக்ருமதய
 தென்று சொல்லலாமா? அனுமாரோ! சொத்துகிறேன் கேளு.
 சமுசாரமாகிற இந்தக் குழியில் கொஞ்சமாவது கைம் கிடையாது.
 ஜீவன் ஜனனம், பாலியம், யௌவனம், வார்த்தகம், மாணம்,
 புனர் ஜனனம் ஆகிய துக்கங்களுக் குள்ளாகிறது. இந்த
 துக்கங்கள் அகஞானகவையத்தால் உண்டாகின்றன அந்த அஞ்
 ஞானம் நிவர்த்தியானால் உத்தமமான சகமுண்டாகிறது. இந்த
 அஞ்ஞான நீக்கமும் ஞானத்தாதுண்டாகுமே பல்லாமல் கர்மத்
 தாதுண்டாகாது. ஞானமாகிறது வேதாந்த வாய்பெ செவனத்தாது
 ண்டாகிற பரபிரமஞானமேவாம். அந்தப் பரப்பிரமஞானமும் ஆ
 சாரியதக்கிரகம் பெற்ற சூக்திபாதிகாரியாகிய விரக்தனுக்குண்டா
 கிறது. மற்றவர்களுக்குண்டாகிறதில்லை. எப்பொழுது இருதயத்
 திலிருக்கிற ஆக்சிபெல்லாம் ஒழிந்ததோ அப்பொழுதே அவன்
 ஜீவன் முதத்தனுப் பிரபிரவந்தத்தை பறப்பிக்கொன். ஜீவனுது
 விழித்துக்கொண்டிருந்தாலும், துங்கிக்கொண்டிருந்தாலும், இரு

ந்துகொண்டிருந்தாலும், சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தாலும், குழந்தையே பமதருமராகுன் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு போகிறான். குழி உல்களெல்லாம் கடைசியில் கடிபத்தையடைகின்றன.) உயர்த்தவைகளெல்லாம் கடைசியில் தாழ்வடைந்து கிழுகின்றன சேர்த்தவைகளெல்லாம் முடிவிலே பிரிகின்றன. பிற்த்தவைகளெல்லாம் கடைசியில் இறக்கின்றன. பழுத்த பழங்களுக்குக் கீழே கிழுகிறதைத் தவிர வேறுபயயில்லாததுபோலப் பிற்த்தவர்களுக்கு மரணமடைவதைத் தவிர வேறுபயயில்லை. விடானது பலமானஸ்தம்பங்களால் தாங்கப்பட்டிருந்தும், ஈரனாவட்டத்தில் ஜீரணதகையபடைத்து அழிந்துபோய் விடுவதுபோல் ஜீவனும் ஈர மரணங்களுக்குள்ளாகி அழிகின்றது. இரவும்பகலும் சென்றகொண்டே இருக்கிறதிகுல் ஜீவனுக்கு ஆயுசும் நசித்துக்கொண்டே வருகிறது, ஒருவனிருந்து கொண்டிருந்தாலும், நின்றகொண்டிருந்தாலும், ஓடிக்கொண்டிருந்தாலும், ஆயுசு நசிக்கிறது. சாவானது ஒருவன் போய்க்கொண்டிருந்தாலும் அவன் கூடவேபோகிறது. உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தாலும்கூடவே யுட்காருகிறது. ஒருவன் தூரதேசங்களுக்குப் போய்த் திரும்பிவந்தாலும் அதுவும்கூடவேபோய்த் திரும்பிவருகிறது. கிருத்தர்ப்பியமவந்து நகரதிகாரகளுண்டாகிச் சவாசகாசாதிகளால் வருந்திச் சரீரம் அழிந்துபோகின்றது. ஒரு பெரிய சுழுத்திரத்திலே கட்டையும் கட்டையும் சேர்த்து காலார்திரத்திலே பிரிந்து போகிறதுபோல மனைவி மக்கள் பந்துவர்க்கங்கன் வயல் திரையம் முதலானவைகள் ஒரு சமையத்தில் கூடி மற்ருரு சமையத்தில் பிரிந்துபோகின்றன ஒருவழிப்போக்களுளவன் மற்ருரு வழிப்போக்கனோடு கூடியிருவருஞ் சேர்த்து சில தூரம்போய்ப் பிறகு பிரிந்துபோகிறதுபோலப் பெண்டாட்டி பிள்ளைகளும் கூடிப் பிரிந்துபோகிறார்கள். சரீரத்தோடுகூடியிருத்தியுவுப் பிறக்கிறது. இப்படி நிச்சயமாயிருக்கிற மரணத்துக்குப் பரிசுராமொன்றுமில்லை. ஒரு சக்தம்விழுந்தபின் ஜீவனுளது கர்மகதியால் மற்ருரு சரீரத்தை வடைகிறது. ஆகையால் ஜீவன்கள் ஓரிடத்தில் நிலையால் நிலையால் கர்மானுகாரத்தின்படி தனித்தனிபே பிரிந்துபோகின்றன. பிராணியனின் சரீரம் எப்படி நசித்துத்தோன்றுகிறதோ அது போல ஆத்மா நசித்துத்தோன்றுகிறதில்லை ஆகையால் ஆஞ்சனோசே, நீர் ஆத்துமாகைப் பற்றித்துக்கப்பட்டு, மற்ருருக்கையும் பற்றித்துக்கப்படாமல் கோகமற்றதாயும், சித்தாயும், சத்தாயும்,